

EJDERHALARIN KADERİ

FELSEFE YÜZÜĞÜ 3. KİTAP

MORGAN RICE

Felsefe Yüzüğü

Morgan Rice

Ejderhaların Kaderi

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Ejderhaların Kaderi / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd», — (Felsefe Yüzüğü)

FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos Ejderhaların Kaderi (FELSEFE YÜZÜĞÜ 3. KİTAP) bizi, savaşçı olmaya başlayın Thor'un destansı yolculuğunda daha derinlere götürüyor; Ateş Denizi'nden ejderhaların adası Sisler Adası'na doğru yol alıyor. Acımasız bir yer ve dünyanın en iyi savaşçılarının evi. Thor'un güçleri ve yetenekleri, o eğitim aldıkça derinleşiyor. Hayallerinin ötesinde zorluklarla yüzleştikçe arkadaşlıkları da derinleşiyor. Kendilerini hayal bile edilemeyecek yaratıklarla karşı karşıya bulduklarında Yüzler eğitim seansından çıkıp bir ölüm kalım durumuna geçiyor. Hepsi hayatta kalamaz. Yol boyunca, Thor'un düşleri, Argon ile olan gizemli karşılaşmalarıyla birlikte, onu sarmaya devam ediyor ve kim olduğu, annesinin kim olduğu ve güçlerinin ne olduğunu öğrenmeyi denemek için onu zorluyor. Onun kaderi ne? Yüzük'te ise işler daha kötüye gidiyor. Kendrick hapsedilince Gwendolyn kendini, onu kurtarmak, erkek kardeşi Gareth'i alaşağı ederek Yüzüğü kurtarmak için uğraşırken buluyor. Erkek kardeşi Godfrey'le birlikte babasının katilini bulmak için ipuçlarını kovalıyor ve bu sırada ikisi daha da yakınlaşıyor ve amaçları doğrultusunda birleşiyor. Fakat Gwendolyn çok derinlere dokununca kendini ölümcül bir tehlikenin içinde buluyor ve belki de haddini aşıyor. Gareth Hanedan Kılıcını ele geçirmeyi deniyor ve Kral olmanın ne demek olduğunu anlıyor. Gücün çekiciliğiyle sarhoş oluyor. İnsafsızca bir yönetim sergiliyor ve paranoyaklaşıyor. Suikastçının boynundaki ilmik sıkılaştıkça McCloudlar Yüzüğe daha derinden saldırıyor ve Kralın Meclisi kendini gittikçe artan bir riskli bir durumun içinde buluyor. Gwendolyn, yeniden birlikte olabilmek ve aşklarının çiçek açması için Thor'un geri dönmesini bekliyor. Fakat aralarında çok güçlü tehditler var, böyle bir şanslarının olup olmayacağı belli değil. Thor Yüzler'de hayatta kalmayı başarabilecek mi? Kralın Meclisi çökecek mi? MacGil'in katili bulunabilecek mi? Gwendolyn Thor'a kavuşabilecek mi? Ve sonunda Thor

kaderindeki sırrı keşfedecek mi? Sofistike dünya tasarımı ve karakter yaratımıyla, EJDERHALARIN KADERİ, arkadaşlar ve âşıklar, rakipler ve talipler, şövalyeler ve ejderhalar, entrikalar ve politik hileler, yaklaşan çağ, kırık kalpler, hile, ihtiras ve ihanetlerin destansı hikâyesi. Bir onur ve cesaret, talih ve kader, büyücülük hikâyesi... Her yaştan ve her cinsiyetten kişileri etkileyecek olan bu fantezi bizi asla unutmayacağımız bir dünyaya götürüyor. Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız. Paranormal Romance Guild {Dönüşüm} Aksiyon, romantizm, macera ve belirsizlik dolu bir sıkışma. Bu kitabı elinize alın ve yeniden âşık olun. vampirebooksite. com (Dönüşüm)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ BÖLÜM	11
İKİNCİ BÖLÜM	12
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	13
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	15
BEŞİNCİ BÖLÜM	18
ALTINCI BÖLÜM	20
YEDİNCİ BÖLÜM	24
SEKİZİNCİ BÖLÜM	29
DOKUZUNCU BÖLÜM	31
ONUNCU BÖLÜM	34
Конец ознакомительного фрагмента.	35

MORGAN RİCE

EJDERHALARIN KADERİ

(FELSEFE YÜĞÜ 3. KİTAP)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPIR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca, Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.”

--*Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

“Rice daha başlangıçtan sizi hikâyenin içine çok başarılı bir şekilde çekiyor; betimlemelerinde kullandığı kaliteli üslup size adeta ortamın bir resmini çiziyor. Çok güzel yazılmış ve çok hızlı okunuyor.”

--*Black Lagoon Reviews (Dönüşüm)*

“Genç okurlar için ideal bir hikâye. Morgan Rice enteresan ve baş döndürücü bir şaşırtmacayla iyi iş çıkartmış. Canlandırıcı ve benzersiz... Seri bir kız etrafında odaklanıyor... Sıra dışı bir kız! Okuması kolay fakat oldukça hızlı... Derecelendirme: PG.”

--*The Romance Reviews (Dönüşüm)*

“Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı... Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız.”

--*Paranormal Romance Guild (Dönüşüm)*

“Aksiyon, romantizm, macera ve belirsizlik dolu bir sıkışma. Bu kitabı elinize alın ve yeniden âşık olun.”

--*vampirebooksite.com (Dönüşüm)*

“Harika bir hikâye... Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz.”

--*The Dallas Examiner (Sevilmiş)*

“ALACAKARANLIK ve VAMPIR GÜNLÜKLERİ’ne bir rakip ve son sayfasına kadar okumak istemenizi sağlayacak bir kitap! Macera, aşk ve vampirleri seviyorsanız, bu kitap tam size göre!”

--Vampirebooksite.com (Dönüşüm)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtıyor... Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor.”

--The Romance Reviews (Sevilmiş)

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)
KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)
EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)
GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)
ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)
KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)
KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)
SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)
BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)
KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)
ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)
ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)
KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)
ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPIR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)
SEVİLMİŞ (2. KİTAP)
ALDATILMIŞ (3. KİTAP)
YAZGI (4. KİTAP)
ARZULANMIŞ (5. KİTAP)
NİŞANLI (6. KİTAP)
YEMİNLİ (7. KİTAP)
BULUNMUŞ (8. KİTAP)
CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)
GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)
KADER (11. KİTAP)

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında Dinleyin!

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın almadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

ELF YAYINLARI Yayın No: 8 / Fantastik Dizi: 6 Morgan Rice / Kralların Yürüyüşü Felsefe Yüzüğü Serisi 2. Kitap Orijinal Adı: A march of kings Genel Yayın Yönetmeni: Gürsel Canıklıoğlu Sayfa Tasarımı: Erdal Bektas Kapak Tasarımı: Erdiç Savlıg Çeviri: Baris Tanyeri Yayın hakları Nurcihan Kesim/ Filiz Karaman Ajansı'ndan alınmıştır. Her hakkı

saklıdır, kaynak gösterilerek tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni

olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz. **Yayıncı Sertifika No: 29697** ISBN 978-605-85371-1-8

1. baskı 2014 Elf Yayınları Baskı ve cilt: Inkilap Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.S. Çobançesme

Mah. Sanayi Cad. Altay Sok. No: 8 34196 Yenibosna / Istanbul Telefon ve Belgegeçer: 0 212 496 11 11 Matbaa Sertifika No: 10614 **Elf Yayinlari** Kordon Boyu Mah. Ankara Cad. 76/5Kartal/ Istanbul. Telefon ve Belgegeçer: 0216 621 10 42 **MORGAN RICE** Krallarinyürüyüsü Felsefe Yüzüğü Serisi 2. Kitap Çeviri: Baris Tanyeri

“Ejderha ve gazabı arasına girmeyin.”

- William Shakespeare

Kral Lear

BİRİNCİ BÖLÜM

Kral McCloud, yamaçtan aşağıya doğru hücum ederek, Yüksek Topraklar'ı aştı ve Halka'nın MacGil tarafına doğru hızlandı. Yüzlerce adamıyla birlikte atını dörtmala koştururken, can havliyle dizginlere asıldı. Kolunu gererek kırbağını kaldırdı ve atına sertçe vurdu. Atın dürtülmeye ihtiyacı yoktu, ama yine de onu kırbaçlamak hoşuna gidiyordu. Hayvanlara acı çektirmekten zevk alıyordu.

Önündeki manzara karşısında McCloud'un ağzı sulandı; huzurlu bir MacGil köyü... Erkekler silahsız bir şekilde tarlalarda, yazın sıcaklığı yüzünden yarı çıplak olan kadınlar ise yalnız bir şekilde evlerindeydi. Evlerin kapıları açıktı; tavuklar serbestçe dolaşüyor, kazanların içinde akşam yemekleri kaynıyordu. Kral, vereceği hasarı, toplayacağı ganimetleri, mahvedeceği kadınları düşündü ve gülümsemesi genişledi. Dökeceği kanın tadını şimdiden alabiliyordu.

Gittikçe hızlanarak kırlara dağılan atların toynaklarından gök gürültüsünü andıran sesler çıkıyordu. Ve nihayet, birisi geldiklerini fark etti. Köyün muhafızı olan genç bir çocuk, elindeki mızrakla ayağa kalktı ve yaklaşan seslere doğru döndü. McCloud, çocuğun gözlerindeki korkuyu gördü. Böylesine sakın bir yerde yaşarken, hiç savaş görmemiş olmalıydı. Ne yazık ki bu duruma hazırlıksızdı.

McCloud hiç vakit kaybetmedi; her savaşta olduğu gibi ilk kanı dökmek istiyordu. Adamları, buna izin verecek kadar iyi tanıyorlardı onu.

Atını, acıyla kişneyinceye kadar kırbaçladı ve daha da hızlanarak adamlarının önüne geçti. Demirden yapılmış ağır mızrağını kaldırdı ve arkaya doğru gerilerek fırlattı.

Her zaman olduğu gibi hedefi tutturdu; mızrak, çocuğun sırtıyla buluştu ve onu ağaca sapladı. Çocuğun sırtından akan kanların görüntüsü, McCloud'un gününün güzel geçmesi için yeterliydi.

MacGil arazilerinden geçerek, köyün kapısına doğru hücum etmeye devam ederlerken, McCloud küçük bir sevinç çılgılığı attı. Sahnelemek üzere olduğu yıkım için neredeyse çok güzel bir gündü.

Köyün artık savunmasız olan kapısından geçtiler. Bu insanlar, Halka'nın sınırında, Yüksek Topraklar'a çok yakın bir bölgede yaşadıkları için aptaldı. *Daha akıllıca davranmaları gerekirdi*, diye düşündü McCloud küçümseyerek, köyün adının yazılı olduğu ahşap tabelaya baltasını savururken. Yakında buraya yeni bir isim verecekti.

Adamları köye girdi ve etraftan, kadınların, çocukların, yaşlı adamların ve bu kahrolası yerde yaşayan herkesin çılgınlıkları yükseldi. Muhtemelen yüzlerce şanssız ruh vardı ve McCloud her birine ödetmeye kararlıydı. Can havliyle evinin güvenliğine doğru koşan bir kadına odaklanırken, baltasını havaya kaldırdı. Böyle olamaması gerekiyordu.

Tam da istediği gibi, baltası kadının sırtına çarptı ve kadın bir çılgınlıkla yere düştü. Onu öldürmek değil, sadece yaralamak istemişti. Nihayetinde, daha sonra onunla yaşayacağı zevkler için onu canlı istiyordu. Kadını iyi seçmişti; uzun sarı saçları ve dar kalçaları vardı, yaşı on sekizin çok da üstünde değildi. Bu kadın onun olacaktı. Ve belki de kadını, onunla işi bittiğinde öldürürdü. Ya da öldürmez, kölesi olarak yanında tutardı.

Kadının yanına doğru dörtmala giderken keyifle haykırdı ve atı durmadan kadının üzerine atladı. Toprağın üstünde birlikte yuvarlandılar ve McCloud, hayatta olmanın tadını çıkararak gülümsedi.

Sonunda, hayatı yeniden anlam kazanıyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Düzinelerce Gümüş üyesiyle etrafı kuşatılan Kendrick, Silahlar Salonu'nda, fırtınanın ortasında durdu ve talihsiz bir göreve gönderilmiş olan kraliyet muhafızlarının generali Darloc'a sakince baktı. Darloc ne düşünüyordu? Silahlar Salonu'na girip, kraliyet ailesinin en sevilen üyesini tüm silah arkadaşlarının önünde tutuklayabileceğini mi düşünüyordu gerçekten? Diğerlerinin öylece durup buna izin vereceklerini mi sanıyordu?

Gümüşler'in, Kendrick'e olan sadakatini hafife almıştı. Darloc, tutuklama emriyle gelmiş olsa bile—ki kesinlikle niyeti bu değildi—Kendrick, silah arkadaşlarının, götürülmesine izin vermeyeceklerinden emindi. Ölümüne sadıktılar. Gümüşler'in inancı buydu. Kardeşlerinden herhangi biri tehdit edilseydi, Kendrick de aynı şekilde tepki gösterirdi. Neticede, hepsi birlikte eğitilmiş ve hayatları için birlikte savaşmışlardı.

Gümüşler, her geçen an daha rahatsız görünen bir düzine kraliyet muhafızına silahlarını doğrultmuşlarken, Kendrick, sessiz ortamdaki gerginliği hissedebiliyordu. Herhangi biri kılıcına uzanmayı denerse, bunun bir katliamla sonuçlanacağını biliyor olmalıydılar—ve akıllıca davranarak hiçbirini bunu yapmadı. Hepsini yerinde durdu ve komutanları Darloc'un emrini bekledi.

Son derece gergin görünen Darloc yutkundu. Davasının umutsuz olduğunu fark etti.

“Yeterli sayıda adamla gelmemişsin gibi görünüyor,” diye sakince yanıt verdi Kendrick, gülümseyerek. “Bir düzine Kraliyet Muhafızı, yüz Gümüş'e karşı. Seninki kaybedilmiş bir dava.”

Utançtan kızaran Darloc boğazını temizledi. “Efendim, hepimiz aynı krallığa hizmet ediyoruz. Sizinle savaşmak istemiyorum. Haklısınız; bu, bizim kazanamayacağımız bir savaş. Eğer emrederseniz, burayı terk edip Kral'a geri döneceğiz.

“Ancak Gareth'in sizin için daha fazla adam göndereceğini biliyorsunuz. Başka adamlar. Ve tüm bunların nasıl sonuçlanacağını da biliyorsunuz. Herkesi öldürebilirsiniz—ama ellerinizi diğer kardeşlerinizin kanına bulamayı gerçekten istiyor musunuz? Bir iç savaş mı başlatmak istiyorsunuz? Adamlarınız, sizin için hayatlarını riske atarlar, herkesi öldürürler. Ama onlar bunu hak ediyorlar mı?”

Her şeyi boylu boyunca düşünen Kendrick, komutanın bakışlarına karşılık verdi. Darloc haklıydı. Kendisi yüzünden hiçbir adamının zarar görmesini istemiyordu. Kendisi için ne anlama gelirse gelsin, adamlarını korumak için ezici bir arzu hissetti. Kardeşi Gareth ne kadar kötü bir insan ve ne kadar kötü bir hükümdar olsa da, Kendrick, bir iç savaşa neden olmak istemiyordu. Farklı yollar da vardı; deneyimlerine dayanarak, doğrudan çatışmanın her zaman etkili olmadığını biliyordu.

Kendrick ileri uzandı ve arkadaşı Atme'nin kılıcını indirdi. Ardından diğer Gümüşler'e döndü. Kendisini savunmaya geldikleri için minnettardı.

“Yoldaşlarım,” diye seslendi. “Desteğiniz için minnettarım ve çabalarınızın boşuna olmadığına dair sizi temin ederim. Hepinizin bildiği gibi, önceki kralımızın, yani babamın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Ve onun gerçek katilini bulduğumda ki gelen emirler doğrultusunda onu bulmuş olduğumdan şüpheleniyorum, intikam alacak ilk kişi ben olacağım. Asılsız bir suçlamayla karşı karşıyayım. Bir iç savaş başlatmak istemiyorum. Bu nedenle, lütfen silahlarınızı indirin. Beni götürmelerine izin vereceğim, çünkü Halka'nın hiçbir üyesi birbiriyle savaşmamalıdır. Eğer adalet diye bir şey varsa, gerçek ortaya çıkacak ve ben de derhal size iade edileceğim.”

Gümüşler isteksiz bir halde silahlarını indirirken, etrafı kraliyet muhafızlarıyla çevrili olan Kendrick öne çıktı ve gururlu bir şekilde kapıya yöneldi. Darloc, onu kelepçelemeyi denemedi bile —bunun sebebi Kendrick'e olan saygısı veya ondan korkuyor olması olabilir ya da belki de onun masum olduğunu bildiği içindi. Kendrick, yeni hapisanesine kendi isteğiyle gidecekti. Ama kolay kolay pes etmeyecekti. Adını bir şekilde temize çıkaracak, zindandan kurtulacak ve babasının katilini öldürecekti. Bu kişi, kendi kardeşi olsa bile...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gwendolyn, abisi Godfrey ile birlikte kalenin zemin katında durdu ve ellerini ovuşturan Steffen'a baktı. Oldukça garip bir adamdı—bunun sebebi kambur olması değildi, sürekli gergin görünmesiydi. Gözleri hiç durmadan hareket ediyordu ve sanki bir kabahati varmış gibi ellerini birbirine sürtüyordu. Ayakta dururken sallanıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Gwen, yıllarca kalenin dibinde yalnız başına yaşamasının onu bu hale getirdiğini düşündü.

Adamın konuşmasını, babasının başına ne geldiğini anlatmasını bekledi. Ancak saniyeler dakikalara döndükçe, alnı terleyen Steffen'ın ağzından tek bir kelime dökülmedi. Adamın mırıldanışlarını vurgulayan ağır sessizlik devam etti.

Böylesine sıcak bir yaz gününde ateşin yanında durmak zorunda kalan Gwen de terlemeye başladı. Bu konuyu biran önce sonuçlandırmak ve bir daha geri gelmemek üzere oradan gitmek istiyordu. Aklından neler geçtiğini çözmeye çalışarak Steffen'ın yüzünü inceledi. Adam bir şeyler anlatacağına dair söz vermişti, ancak şimdi susuyordu. Gwen, adamı incelemeye devam ederken, onun tereddüde düşmüş olduğunu fark etti. Belli ki korkuyordu ve sakladığı bir şey vardı.

Steffen sonunda boğazını temizledi. “O gece, atık borusundan aşağıya bir şey düştü,” diyerek anlatmaya başladı, yere bakarak, “ama ne olduğundan emin değilim. Madeni bir şeydi. Atık kazanını nehre boşaltırken, bir şeyin suya düştüğünü duydum. Değişik bir şeyin,” dedi, tekrar boğazını temizlerken ellerini birbirine kenetleyerek, “anladığınız üzere, o şey her neyse akıntıya kapılıp gitti.”

“Emin misin?” diye sordu Godfrey.

Steffen kuvvetli bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Gwen ve Godfrey bakiştılar.

“Ne olduğunu görebildin mi bari?” diye sordu Godfrey.

Steffen başını salladı.

“Ama bir hançerden bahsetmiştin. O şeyin ne olduğunu görmediysen, bir hançer olduğunu nereden bildin?” diye sordu Gwen. Adamın yalan söylediğinden emindi; sadece nedenini bilmiyordu.

Steffen boğazını temizledi. “Öyle söyledim, çünkü onun bir hançer olduğunu sandım,” dedi. “Küçüktü ve madeni bir şeydi. Başka ne olabilirdi ki?”

“Kazanın dibini kontrol ettin mi?” diye sordu Godfrey. “Boşalttıktan sonra? Belki de hala kazanın içindedir.”

Steffen başını salladı. “Kontrol ettim. Her zaman ederim. Hiçbir şey yoktu. Boştu. İçindeki her neyse, gitti. Suda yüzüp gittiğini gördüm.”

“Eğer madeni bir şeyse suyun üzerinde nasıl kaldı?” diye sordu Gwen.

Steffen boğazını temizledi, ardından omuzlarını silkti. “Nehir gizemlidir. Akıntı güçlüdür.”

Gwen ve Godfrey, şüphe içinde bakiştılar ve Gwen, abisine baktığında onun da bu adama inanmadığını gördü.

Giderek sabırsızlanmaya başlamıştı. Sadece dakikalar önce adam her şeyi anlatacağını söylemişti. Ama şimdi sanki fikrini değiştirmiş gibiydi.

Adamın bir şeyler sakladığını hissetti ve kaşlarını çatarak bir adım öne çıktı. Steffen'ın bildiği şey her neyse onu öğrenmeye kararlıydı. Özellikle de o şey, babasının katilini bulmalarını sağlayacaksa.

“Yalan söylüyorsun,” dedi, buz gibi bir sesle. “Kraliyet ailesine yalan söylemenin cezasının ne olduğunu biliyor musun?”

Steffen ellerini ovuşturarak bir an için Gwen'e baktı, ardından bakışlarını kaçırdı. “Özür dilerim,” dedi. “Üzgünüm. Lütfen, başka bir şey bilmiyorum.”

“Bildiklerini anlattırsan, hapse atılmaktan kurtulup kurtulamayacağını sormuştun,” dedi Gwen. “Ama bize hiçbir şey anlatmadın. Madem söyleyecek bir şeyin yoktu neden böyle bir soru sordun?”

Steffen yere bakarak dudaklarını yaladı. “Ben... Ben...” diye başladı, ancak sustu. Boğazını temizledi. “Endişeliydim... Atık borusundan düşen şeyi bildirmediğim için başımın belaya gireceğini sandım. Hepsi bu. Üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyorum. O gitti.”

Gwen gözlerini kısarak, bu garip adamı anlamaya çalıştı. “Efendine tam olarak ne oldu?” diye sordu. “Bize onun kaybolduğu ve senin bu işle bir ilgin olduğu söylendi.”

Steffen defalarca başını salladı. “O gitti,” diye cevapladı. “Bildiklerim bu kadar. Üzgünüm. Size yardımı dokunabilecek hiçbir şey bilmiyorum.”

Odada aniden bir gürültü koptu ve sese doğru döndüklerinde, atık kazanına dökülen çöpleri gördüler. Steffen, kazana doğru aceleyle koştu, borudan inen çöplerle dolmasını izledi.

Gwen, abisine baktı. O da aynı derecede şaşırılmış görünüyordu. “Her ne saklıyorsa, söylemeyecek.”

“Onu hapse atabilirdik,” dedi Godfrey. “Bu konuşmasını sağlayabilirdi.”

Gwen başını salladı. “Sanmıyorum. İşe yaramaz. Feci derecede korkmuş görünüyor. Efendisiyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Belli ki bir şey yüzünden içi içini yiyor ve ben, bunun, babamın ölümüyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Bir şey biliyor—ama onu köşeye sıkıştırırsak tamamen içine kapanabilir.”

“Öyleyse ne yapacağız?” diye sordu Godfrey.

Gwen biraz düşündü. Küçükken, bir arkadaşının yalan söylerken yakalandığını hatırladı. Ailesi, doğruyu söyletmek için kıza baskı yapmıştı ancak kız doğruyu söylememişti. Sadece haftalar sonra, kendi haline bırakıldığında, her şeyi anlatmıştı. Gwen, Steffen’ın da aynı şeyi yapacağını hissediyordu. “Ona zaman verelim,” dedi. “Başka şeyler arayalım. Neler bulabileceğimize bir bakalım ve daha fazlasını öğrenince ona geri dönelim. Sanırım o zaman bize açılacaktır. Şimdi hazır değil.”

Kazanın başında duran adamı izledi. Onları babasının katiline götüreceğinden emindi. Sadece nasıl olacağını bilmiyordu. Adamın zihninin derinliklerinde ne tür sırlar yattığını merak etti.

Çok garip bir adam, diye düşündü. Gerçekten çok garip...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şiddetli akıntının altında kalan Thor, gözlerine, burnuna ve ağzına dolan sulardan kurtulurken nefes almaya çalıştı. Güvertede kaydıktan sonra, ahşap korkuluklara tutunmayı başarmış ve acımasız suların karşısında can havliyle sarılmıştı. Bedenindeki tüm kaslar titriyordu ve daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Etrafındaki çocuklar da bulabildikleri ne varsa can havliyle sarılarak aynısını yapmışlardı.

Kulakları sağır eden bir gürültü vardı ve önlerindeki birkaç metreden fazlasını görebilmelerine imkan yoktu. Mevsimin yaz olmasına rağmen yağmur buz gibiydi.

Yağmur duvarından etkilenmiyormuş gibi görünen Kolk, kaslarını çatarak ellerini beline koydu ve bağırmağa başladı. “YERLERİNİZE GERİ DÖNÜN! KÜREKLERE!”

Kendisi de bir yere oturdu ve kürek çekmeye başladı. Çocuklar, saniyeler içinde, yerlerine geçmek üzere güvertede kaymaya ve sürünmeye başladılar. Güvertede yürümek için korkulukları bırakmak zorunda kalan Thor’un kalbi hızlandı. Ayakları kayıp da yere düşünce, gömleğinin içinde duran Krohn inledi.

Thor, yolun geri kalanını sürünerek aştı ve sonunda yerine geçmeyi başardı.

“KENDİNİZİ BAĞLAYIN!” diye bağırdı Kolk.

Thor, aşağıya baktı ve bankın altındaki düğümlü halatları gördü. Onların ne işe yaradığını artık anlamıştı; kendini oturduğu yere bağladı ve küreği de bileğine sabitledi.

İşe yaramıştı. Artık kaymıyordu.

Çevresindeki çocuklarla birlikte kürek çekmeye devam etti. Geminin hareket ettiğini hissedebiliyordu. Dakikalar içinde, yağmur duvarı sakinleşmeye başladı.

Kürek çekmeye devam ettikçe, bu garip yağmur duvarı yüzünden tüm derisi yanıyor, bedenindeki tüm kaslar sızlıyordu. Sonunda yağmurun gürültüsü dinmeye başladı ve Thor, başından aşağıya dökülen suların azalmaya başladığını hissetti. Birkaç dakika sonra, güneşli bir havaya çıktılar.

Thor şok içinde etrafına baktı. Gökyüzü tamamen kuru ve parlaktı. Bu, şimdiye kadar deneyimlediği en garip şeydi. Geminin yarısı kuru ve güneşli bir gökyüzünün altındayken, diğer yarısı sular altındaydı.

Nihayet geminin tamamı, açık mavi ve sarı bir gökyüzünün altındaydı, güneşin sıcaklığı üzerlerine vuruyordu. Etraf sessizdi, yağmur duvarı hızla kaybolmuştu ve tüm çocuklar afallamış bir halde birbirlerine bakıyordu. Sanki bir perdenin arkasına geçip, farklı bir dünyaya giriş yapmışlardı.

“BIRAKIN!” diye bağırdı Kolk.

Soluk soluğa kalan çocuklar, inildeverek küreklerini bıraktılar. Thor da aynı şeyi yaptı. Bedenindeki tüm kasların titrediğini hissediyordu ve mola verdikleri için minnettardı. Kendini yere bıraktı, gemileri, bu yeni sularda süzölmeye devam ederken, nefes almaya ve ağrıyan kaslarını rahatlatmaya çalıştı.

Sonunda kendini toparlayarak ayağa kalktı ve etrafına baktı. Suyun renginin değişmiş olduğunu gördü; açık ve parlak bir kırmızıydı.

“Ejder Denizi,” dedi Reece, şaşkınlıkla suya bakarak. “Kurbanlarının kanıyla aktığı söyleniyor.”

Thor, suya baktı. Garip yaratıklar arada bir yüzeye çıkıyor, ardından tekrar fokurdayan suların içine batıyorlardı. Hiçbiri net bir şekilde görülecek kadar dışarı çıkmıyordu, ama Thor, şansını zorlayıp daha fazla yaklaşmak istemiyordu.

Etrafındaki her şey son derece yabancı ve farklı görünüyordu. Hatta havada kırmızı renkli hafif bir sis vardı. Thor, ufku inceledi ve basamak gibi yayılmış olan düzinelerce ufak adayı fark etti.

Güçlü bir rüzgâr çıktığında, Kolk öne çıkarak bağırdı. “YELKENLERİ AÇIN!”

Thor, diğer çocuklarla birlikte harekete geçerek halatları yakaladı ve rüzgârı yakalamak için yelkenleri açtı. Gemi her zamankinden daha hızlı hareket etmeye başladı ve adalara doğru yöneldi. Aniden ortaya çıkan dev dalgaların üstünde salınarak yol almaya devam etti.

Thor, geminin pruvasındaki korkuluklara yaslandı ve uzaklara baktı. Reece ve O'Connor da yanına geldi. Adalara doğru yaklaşırken, sessizce bakmaya devam ettiler. Nemli esintinin tadını çıkarırken bedeni rahatlayan Thor, arkadaşlarıyla birlikte uzun bir süre orada durdu.

Sonunda, özellikle tek bir adaya yöneldiklerini fark eden Thor, ürperdi.

“Pus Adası,” dedi Reece, korkuyla karışık saygıyla.

Thor, merakla adayı inceledi. At nalına benzeyen uzun ve dar şekliyle kilometrelerce uzanıyordu. Dev dalgalar adanın kıyılarıyla buluşuyor, dağ gibi kayalıklara çarpıyordu. Kayalıkların ardında ufak bir arazi parçası ve gökyüzüne doğru yükselen sarp uçurumlar vardı. Thor, güven içinde kıyıya nasıl çıkacaklarını merak etti.

Tüm ada kırmızı bir sisle kaplıydı. Bu, adaya uğursuz bir görünüm veriyordu. Thor, bu yerle ilgili doğaüstü, insanlık dışı bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu.

“Bu adanın milyonlarca yıldır burada olduğu söyleniyor,” dedi O'Connor. “Halka’dan, hatta İmparatorluk’tan bile daha eskiymiş.”

“Ejderhalara ait,” diye ekledi Elden, Reece’in yanına gelerek.

Onlar bakmaya devam ederken, ikinci güneş aniden battı; güneşle parlayan gökyüzü neredeyse saniyeler içinde kırmızı ve mora boyandı. Thor, gözlerine inanmadı; daha önce güneşin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti.

“Adada yaşayan bir ejderha var mı?” diye sordu.

Elden başını salladı. “Hayır. Ama buraya yakın bir yerde yaşadığını duydum. Kırmızı sisin, ejderhanın verdiği soluk yüzünden kaynaklandığı söyleniyor.”

Aniden gök gürültüsünü andıran bir ses duyuldu; gemiyi sallamaya yetecek kadar gürültülüydü.

Çocuklar ufka doğru baktılar ve alevlerin, günbatımını yaladığını, ardından patlayan küçük bir yanardağ gibi siyah dumanı tüterek kaybolduğunu gördüler.

“Ejderha,” dedi Reece. “Şuanda onun bölgesindeyiz.”

Şaşkına dönen Thor, yutkundu.

“Peki o halde burada nasıl güvende olacağız?” diye sordu O'Connor.

“Hiçbir yerde güvende değilsiniz,” diyen bir ses yankılandı.

Thor arkasını döndü ve ufka doğru bakan Kolk’u gördü.

“Yüzlüğün amacı bu; her gün ölüm riskiyle yaşamak... Bu bir eğitim değil. Ejderha yakınlarında yaşıyor ve saldırmasını engelleyecek hiçbir şey yok. Büyük olasılıkla saldırmayacaktır, çünkü kendi adasındaki hazineyi koruyor ve ejderhalar, hazinelerini korunmasız bırakmayı sevmezler. Ama kükremelerini duyacaksınız ve geceleri alevlerini göreceksiniz. Eğer onu kızdıracak olursanız, neler yapacağı hiç belli olmaz.”

Thor, başka bir kükreme sesi daha duydu ve başka bir alev topu daha gördü. Sarp uçurumlara doğru baktı ve tepedeki araziye nasıl çıkacaklarını merak etti. “Gemiyi yanaştırabileceğimiz bir yer göremiyorum,” dedi.

“Bu çok kolay olurdu,” dedi Kolk.

“O halde adaya nasıl çıkacağız,” diye sordu O'Connor.

Kolk şeytani bir tavırla gülümsedi. “Yüzeceksiniz,” dedi.

Thor bir an için, onun şaka yapıp yapmadığını merak etti; ama sonra yüzündeki ifadeye baktığında şaka yapmadığını anladı.

“Yüzmek mi?” diye tekrarladı Reece, duyduklarına inanamayarak.

“Bu sular yaratıklarla dolu!” dedi Elden.

“Ah, sorunların en küçüğü bu,” diye devam etti Kolk. “Su sıcaktır; akıntılar tehlikelidir; girdaplar sizi suyun içine çekecektir; dalgalar sizi kayalara çarpacaktır. Kayaları aşmayı başarsanız

bile, uçurumun tepesindeki araziye ulaşmak için yukarı tırmanmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaksınız. Tabi deniz yaratıkları sizi yakalamazsa... Yeni evinize hoş geldiniz.”

Thor, diğer çocuklarla birlikte küpeştenin kenarında durarak, fokurdayan sulara baktı. Akıntı, her geçen saniye güçleniyordu ve geminin dengede durmasını zorlaştırıyordu. Ancak en kötüsü, arada bir yüzeye çıkan ve dişlerini gıcırdattıktan sonra tekrar suyun içine batan deniz canavarlarıydı.

Gemileri, kıyıya uzak bir noktada aniden demir atınca, Thor yutkundu. Adanın etrafını saran kayalıklara baktı ve oraya ulaşmayı nasıl başaracaklarını merak etti.

Birkaç küçük kayık denize indirildi ve komutanlar tarafından en az otuz metre uzağa götürüldüler. İşleri kolaylaştırmayacaklardı; kayıklara ulaşmak için yüzmek zorundalardı.

Bunu düşünmek bile Thor'un midesini bulandırdı.

“ATLAYIN!” diye bağırdı Kolk.

Thor ilk defa korktu. Savaşçıların her zaman korkusuz olmaları gerektiğini biliyordu, ancak şuanda korktuğunu itiraf etmek zorundaydı. Bundan nefret ediyordu ve tam tersi olmasını diliyordu. Ama korkuyordu.

Ancak diğer çocukların da korku dolu yüzlerini görünce, kendini daha iyi hissetti. Çocuğun biri öyle korkmuştu ki, tir tir titriyordu. Kalkanlarla çalıştıkları gün korkan ve birkaç tur koşmaya zorlanan çocuktu bu.

Kolk da çocuğun korktuğunu hissetmiş olmalıydı ki, çocuğun yanına gitti. Saçlarını dalgalandıran rüzgârdan hiç etkilenmiyormuş gibi yürürken, doğanın kendisini fethetmeye hazır olmuş gibi görünüyordu. “ATLA!” diye bağırdı, kaşlarını çatarak.

“Hayır,” diye cevap verdi çocuk. “Yapamam! Atlamayacağım! Ben yüzemem! Beni eve geri götür!”

Kolk, uzaklaşmaya başlayan çocuğu yakaladı ve havaya kaldırdı. “O halde yüzmeyi öğrenmek zorundasın!” dedikten sonra, çocuğu küpeştenin üzerinden denize fırlattı.

Çığlıklar atarak havaya uçan çocuk, etrafına sular sıçratarak denize düştü. Suyun üzerinde kalmak için çırpınarak, “YARDIM EDİN!” diye bağırdı.

“Lejyon olmanın ilk kuralı nedir?” diye bağırdı Kolk, suyun içindeki çocuğu görmezden gelerek.

Thor, doğru cevabı belli belirsiz hatırlıyordu, ancak suda çırpınıp duran çocuk yüzünden dikkati dağılmıştı.

“Yardıma ihtiyaç duyan bir Lejyon üyesine yardım etmek!” diye cevapladı Elden.

“Peki onun yardıma ihtiyacı var mı?” diye bağırdı Kolk, denizdeki çocuğu göstererek.

Suyun içindeki çocuk kollarını kaldırarak, bir batıp bir yüzeye çıkarken, diğer çocuklar suya dalmaya korkar bir halde izlemeye devam ettiler.

O anda Thor'a garip bir şey oldu. Artık kendisini düşünmüyordu. Ölebileceği gerçeği aklına bile gelmedi. Deniz, canavarlar, akıntı... Hepsini unuttu. Düşünebildiği tek şey, başka birini kurtarmaktı.

Küpeştenin üzerine çıktı ve hiç tereddüt etmeden, altında fokurdayan kırmızı sulara doğru balıklama atladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gareth, Büyük Salon'da, babasının tahtında oturuyor ve karşısındaki sahneye bakıyordu; Halka'nın her bir köşesinden gelen binlerce insan, Hanedan Kılıcı'nı kaldırıp kaldıramayacağını, onun Seçilmiş Kişi olup olmadığını görmek için odaya akın etmişti. Babasının genç olduğu zamanlarda, insanlar böyle bir şeye şahit olma şansını elde edememişti ve kimse bunu kaçırmak istemiyor gibi görünüyordu.

Gareth da büyük bir beklenti içindeydi. Oda insanlarla dolup taşmaya devam ederken, babasının danışmanlarının haklı olup olmadığını, bu işi burada yaparak odayı halka açmanın yanlış bir fikir olup olmadığını merak etti. Danışmanlar, bu işlemin Kılıç Odası'nda yapılmasını teklif etmişlerdi; eğer başarısız olursa daha az kişinin şahit olacağını gerekçe olarak göstermişlerdi. Fakat Gareth, onlara güvenmiyordu ve herkesin bu olaya şahitlik etmesini istiyordu.

Tacını takmış ve pelerinini giymiş olan Gareth, danışmanları eşliğinde elindeki asasıyla odaya girmişti. Gerçek kralın, gerçek MacGil'in, babası değil de o olduğunu herkesin bilmesini istiyordu. Tahmin ettiği gibi, burayı kendi krallığı, insanları da kendi halkı olarak hissetmesi çok da uzun sürmemişti. Halkının da bunu hissetmesini, bu güç gösterisinin görülmesini istiyordu. Bugünden itibaren, Gareth'in tek ve gerçek kral olduğunu herkes öğrenecekti.

Ancak şimdi tahtında yalnız başına oturan Gareth, kılıcın yerleştirileceği demir çubuklara bakarken, kendinden o kadar da emin değildi. Yapmak üzere olduğu şeyin ağırlığı omuzlarına çökmüştü; bunun geri dönüşü olmayacaktı. Peki ya gerçekten başarısız olursa? Bunu aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

Odanın büyük kapısı gıcırdayarak açıldı ve odadaki tüm insanlar heyecanlı bir sessizliğe büründü. Kalenin en güçlü askerlerinden oluşan bir düzine adam, tuttukları kılıcın ağırlığı altında sallanarak odaya girdi.

Kılıcın yaklaşmasını izleyen Gareth'in kalbi hızlandı. Kısa bir an için, kendine olan güveni sarsıldı—şimdiye dek görmüş olduğu en iri on iki adam bile kılıcı zar zor tutabilmişken, kendisinin hiç şansı var mıydı? Ancak bu düşünceleri aklından uzaklaştırdı. Neticesinde, kılıç güçle değil, kaderle ilgiliydi. MacGiller'in ilk doğan oğlu olarak Kral olmanın kendi kaderi olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kalabalığın içinde Argon'u aradı. Nedense aniden onu bulmak gibi bir arzuya kapılmıştı. Şuan ona en çok ihtiyaç duyduğu zamandı. Nedense başka kimseyi düşünemiyordu. Ancak elbette, Argon ortalarda yoktu.

Sonunda, kılıcı taşıyan on iki adam odanın ortasına ulaştı ve kılıcı demir çubukların üzerine yerleştirdi. Kılıç, odada yankılanan bir çınlama sesiyle yerine yerleşti ve tüm oda da sessizliğe gömüldü.

Kalabalık içgüdüsel olarak ikiye ayrıldı ve Gareth'in ilerlemesi için yol açtı.

Gareth, tüm ilginin tadını çıkararak tahtından yavaşça kalktı. Tüm gözlerin, üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Yaptığı her hareketin incelenerek, büyük bir ilgiyle izlendiği böyle bir anın bir daha gelmeyeceğini biliyordu. Küçüklüğünden beri bu anı defalarca hayal etmişti ve işte şimdi o an gelmişti. Bu sürecin ağır ağır ilerlemesini istiyordu.

Her adımın keyfini çıkararak, tahtın basamaklarından indi. Ayakları altındaki yumuşacık halının üzerinde yürüyerek, kılıca biraz daha yaklaştı. Sanki bir rüyada gibiydi. Daha önce bu halının üzerinde birçok kez yürümüş ve o kılıcı milyonlarca kez kaldırmış gibi hissetti.

Nasıl olacağını zihninde canlandırdı. Cesur bir şekilde ilerleyecek, tek eliyle uzanacak ve halkı, önünde eğilirken, kılıcı başının üzerine kaldıracaktı. Herkesin soluğu kesilecek ve onu, Seçilmiş Kişi olarak, şimdiye kadar hüküm sürmüş MacGil krallarının en önemlisi olarak ilan edeceklerdi. Sevinç gözyaşları dökceklerdi. Korkudan sineceklerdi. Bu olaya şahit edebildikleri için Tanrı'ya şükredeceklerdi. Bir tanrı gibi ona tapacaklardı.

Gareth, kılıca yaklaştı, şimdi sadece birkaç adım uzaktaydı ve içten içe titrediğini hissetti. Kılıcı daha önce birçok kez görmüş olmasına rağmen, güzelliği karşısında afalladı. Daha önce kılıca bu kadar yaklaşmasına hiç izin verilmemişti ve bu onu şaşırttı. Etkileyiciydi. Kimsenin çözemediği bir malzemeden yapılmış olan uzun parlak kılıcın kabzası ipek bir kumaşla sarılıydı ve her çeşit mücevher ve şahin armasıyla süslenmişti. Bu, Gareth'ın, o güne dek görmüş olduğu en süslü şeydi. Kılıca bir adım daha yaklaştığında, ondan yayılan güçlü enerjiyi hissetti. Zar zor nefes alıyordu. Sadece birkaç saniye içinde kılıç avuçları arasında olacaktı. Tüm dünyanın görmesi için onu yukarıya kaldıracaktı ve kılıç güneş ışığında parlayacaktı.

Uzandı ve sağ elini kabzanın üzerine yerleştirdi, parmaklarını yavaşça etrafına sardı. Üzerindeki her mücevheri, her girintiyi hissedebiliyordu. Avucundan koluna, oradan da tüm bedenine yoğun bir enerji yayıldı. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, onun anydı.

Gareth riske girmeyecekti. Diğer eliyle de kabzayı kavradı. Gözlerini kapattı, solukları düzensizleşti.

Lütfen Tanrım, kaldırmama izin ver. Bana bir işaret ver. Benim, Kral olduğumu göster. Hükmetmek için doğduğumu göster.

Gareth, bir cevap, bir işaret ve doğru anı bekleyerek, sessizce dua etti. Ancak tüm krallık izlerken saniyeler geçti ve Gareth, hiçbir şey duymadı.

Sonra, aniden, kaşlarını çatarak kendisine bakan babasının yüzünü gördü.

Gareth, bu görüntüyü zihninden silmek isteyerek dehşet içinde gözlerini açtı. Kalbi hızla atmaya başladı ve bunun korkunç bir işaret olduğunu hissetti.

Şimdi ya da asla...

Eğildi ve tüm gücüyle kılıcı kaldırmaya çalıştı. Tüm bedeni titreyinceye kadar, tüm gücüyle mücadele etti.

Kılıç kımıldamadı bile.

Gareth, daha çok çaba harcadı. Sonunda fark edilir bir şekilde inliyor ve çığlık atıyordu.

Dakikalar sonra, yere yığıldı.

Kılıç bir milim bile oynamamıştı.

Gareth yere düşerken, insanlar şaşkınlıkla soludu. Birkaç danışmanı, iyi olup olmadığını görmek için yardımına koştu ve Gareth onları şiddetle uzaklaştırdı. Utanmış bir halde kendi kendine ayağa kalktı.

Gururu kırılan Gareth, onun için ne düşüneceklerini görmek için halkına baktı.

Çoktan arkalarını dönmüş, odadan çıkıyorlardı. Gareth, onların yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyor, onların gözünde, sadece başka bir başarısızlık örneği olduğunu hissedebiliyordu. Şimdi her biri, Gareth'ın, gerçek bir kral olmadığını biliyordu. O, Seçilmiş olan MacGil değildi. Gareth bir hiçti. Sadece, tahta el koymuş olan bir başka prensti.

Gareth, utançtan kızardığını hissetti. Daha önce, o andaki kadar yalnız hissetmemişti. Çocukluğundan beri hayal etmiş olduğu her şey bir yalandı. Bir rüyaydı. Kendi masalına inanmıştı.

Ve bu, onu kahretmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Gareth, kılıcı kaldırmadaki başarısızlığı yüzünden sersemlemiş bir halde odasında dolanıyordu. Uyuşmuş gibiydi. Yedi nesildir hiçbir MacGil'in kaldıramamış olduğu kılıcı, Hanedan Kılıcı'nı kaldırmaya teşebbüs etmek gibi bir aptallık yapmış olduğuna inanamıyordu. Neden atalarından daha iyi olacağını düşünmüştü ki? Neden farklı olacağını zannetmişti ki?

Bilmesi gerekirdi. Dikkatli olmalı, kendini gözünde büyütmemeliydi. Sadece babasının tahtına sahip olmakla yetinmeliydi. Neden daha fazlasını zorlamak zorundaydı ki?

Şimdi tüm insanlar, onun Seçilmiş Kişi olmadığını biliyordu; bunun yüzünden hükümdarlığı zarar görecekti; belki de babasının ölümü için ondan şüphelenmelerine zemin hazırlayacaktı. Şimdiden herkesin, sıradaki kralın gelmesine kendilerini hazırlıyorlarmış gibi, daha farklı baktığını görüyordu.

Daha da kötüsü, hayatında ilk kez, Gareth kendine güvenmiyordu. Tüm hayatı boyunca, kaderinin ne olduğunu biliyordu. Babasının yerini almak, hükmetmek ve kılıcı kullanmak için doğduğundan emindi. Ama şimdi güveni tamamen yerle bir olmuştu. Artık hiçbir şeyden emin değildi.

En kötüsü ise, kılıcı kaldırmadan hemen önce gördüğü babasının yüzünü zihninden silemiyordu. Bu onun intikamı mıydı?

“Aferin,” diyen alaycı bir ses duyuldu.

Gareth arkasını döndü ve odada başka birisinin olduğunu görünce şaşırdı. Sesi anında tanıdı; yıllar geçtikçe aşına olduğu ve hor gördüğü bir sesti. Karısının sesiydi.

Helena.

Odanın uzak bir köşesinde durmuş, afyon piposunu tütürürken, kocasını inceliyordu. Dumanı derin bir şekilde içine çekti, ardından yavaşça üfledi. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gareth, onun çok uzun bir süredir afyon çekmekte olduğunu görebiliyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

“Ne de olsa burası benim zıfaf odamdı,” diye yanıtladı Helena. “Burada istediğim her şeyi yapabilirim. Ben senin karınım ve kraliçenim. Unutma. Ben de bu krallığa senin kadar hükmediyorum. Ve bugünkü fiyaskondan sonra, *hükmetmek* terimini takriben kullanacağım.”

Gareth'in yüzü kıpkırmızı oldu. Helena, en uygunsuz anlarda küçük bir darbeyle ona saldırmanın bir yolunu her zaman bulmuştu. Gareth, ondan hiç hoşlanmıyordu. Onunla evlenmeyi kabul etmiş olduğuna hala inanamıyordu.

“Öyle mi?” diye sataştı, öfkeyle karısına doğru yürüyerek. “Benim Kral olduğumu ve karım olsan da olmasan da krallığımdaki diğer herkes gibi seni de hapse attırabileceğimi unutma, fahişe.”

Helena, alaycı bir şekilde güldü. “Peki ya sonra? Yeni halkın cinsel faaliyetlerini merak etmez mi? Hayır, sanmıyorum. Gareth'in entrikalarla dolu dünyasında bu olmaz. İnsanlar tarafından nasıl algılandığını herkesten çok önemseyen bir adamın zihninde olmaz.”

Karısının önünde duran Gareth, tehdidi gördü ve onunla tartışmanın hiçbir işe yaramayacağını fark etti. Bu yüzden, ellerini yumruk yaparak sessizce bekledi. “İstediğin nedir?” diye sordu yavaşça, düşüncesizce bir şey yapmamak için kendini kontrol etmeye çalışarak. “Bir şey istemediğin sürece bana gelmezsın.”

Helena, alaycı bir şekilde kahkaha attı. “İstediğim ne olursa olsun alacağım. Senden bir şey istemek için gelmedim. Sana bir şey söylemek için geldim. Tüm krallık, kılıcı kaldırmadaki başarısızlığına şahit oldu. Bu bizi nasıl bir duruma sokuyor?”

“Biz mi?” diye sordu Gareth, Helena'nın nereye varacağını merak ederek.

“Halkın, benim her zaman bildiğim şeyi öğrendi: senin bir başarısızlık olduğunu. Senin Seçilmiş Kişi olmadığını. Tebrikler. En azından artık bu, bir resmiyet kazandı.”

Gareth kaşlarını çatı. “Babam da kılıcı kullanma konusunda başarısız olmuştu. Ama bu, Kral olarak hükmetmesine engel olmadı.”

“Ama kral olarak konumunu etkiledi,” diye çıkıştı Helena. “Her anını.”

“Eğer beceriksizliklerim yüzünden mutsuzsan,” diyerek burnundan soludu Gareth, “neden buradan gitmiyorsun? Terk et beni! Bu evlilik komedisinden vazgeç. Şimdi Kral benim. Artık sana ihtiyacım yok.”

“Bu konuyu açtığına sevindim,” dedi Helena, “çünkü buraya gelmemin sebebi tam olarak bu. Evliliğimizi resmi olarak sonlandırmanı istiyorum. Boşanmak istiyorum. Sevdiğim biri var. *Gerçek* bir erkek... Senin şövalyelerinden biri... O bir savaşçı. Birbirimize gerçekten aşığız. Şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir aşka benzemiyor. Beni boşa ki bu ilişkiyi gizlilik içinde sürdürmekten kurtulabileyim. Aşkımızı herkesin öğrenmesini istiyorum. Ve onunla evlenmek istiyorum.”

Gareth, göğsüne bir hançer saplanmış gibi hissederek, şaşkınlıkla karısına baktı. Helena neden gün yüzüne çıkmak zorunda kalmıştı ki? Hem de şimdi? Bu, Gareth için çok fazlaydı.

Hiç istemese de, Helena’ya karşı derin duygular beslediğini fark ederek şaşırdı, çünkü karısının boşanmak istediğini duymak ona bir şeyler yapmıştı. Onu üzmişti. Karısından boşanmak istemediğini fark etmesini sağlamıştı. Boşanmak isteyen kendisi olması bir şeydi, bunu karısının istemesi ise başka bir şeydi. Karısının, istediğini bu kadar kolayca elde etmesini istemiyordu.

Hepsinden önemlisi, bir boşanmanın, konumunu nasıl etkileyeceğini merak ediyordu. Boşanmış bir Kral çok fazla soruya neden olacaktı. Gareth, bu şövalyeyi kıskandığını hissetti. Karısının, erkekliğine laf etmesi yüzünden kızmıştı. İntikam istiyordu. Her ikisinden de.

“İstediyini elde edemezsin,” diye tersledi. “Sen bana bağlısın. Sonsuza kadar karım olarak kalacaksın. Seni asla serbest bırakmayacağım. Ve eğer beni aldattığın bu şövalye ile karşılaşacak olursam, onu idam ettiririm.”

Helena öfkeyle karşılık verdi. “Ben senin karın *değilim*! Sen benim kocam değilsin. Bizimki kutsanmış bir birliktelik değil. Güç için düzenlenmiş olan bir ortaklık. Bundan tiksiniyorum. Gerçekten evlenebilme şansımı yitirmeme neden oldu.”

Helena soluklandı, öfkesi artıyordu. “Ya benden boşanacaksın ya da tüm krallığa senin nasıl bir adam olduğunu göstereceğim. Kararını ver.”

Gareth’a arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü ve kapıyı arkasından kapatmaya tenezzül bile etmeden odadan çıkıp gitti.

Tüm bedeni ürperen Gareth, karısının ayak seslerinin yankısını dinleyerek, odasında tek başına durdu. Tutunabileceği sağlam bir dalı kalmış mıydı?

Karşısındaki açık kapıyı izlerken, içeri başkasının girdiğini görünce şaşırdı. Oldukça tanıdık olan bu yüzü gördüğünde, daha Helena ile yaptığı konuşmayı ve onun tehditlerini sindirmeye vakit bulamamıştı. Her zamanki gibi sekerek yürümeyen Firth’ün yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

“Gareth?” diye seslendi, güvensiz bir sesle.

Gareth, irileşmiş gözlerle kendisine bakan Firth’ün ne kadar kötü hissettiğini görebiliyordu. Kötü hissetmeli de zaten, diye düşündü. Sonuçta, kılıcı kaldırması fikrini veren, onu ikna eden ve daha büyük biri olduğuna inanmasını sağlayan kişi de Firth’tü. Onun imaları olmasa, kim bilir? Belki de Gareth kılıcı kaldırmaya asla kalkışmazdı.

Öfkeyle Firth’e doğru döndü. Nihayet tüm öfkesini yöneltecek birini bulmuştu. Sonuçta, babasını öldüren de oydu. Tüm bu karmaşanın içine girmesine neden olan kişi de yine aptal bir seyyis yamağı olan Firth’tü. Şimdi Gareth, MacGil soyu için sadece başarısız mirasçılardan biri olmuştu. “Senden nefret ediyorum,” dedi öfkeyle. “Şimdi ne sözler vereceksin? Kılıcı kaldıracağıma dair verdiğin güvenceye ne oldu?”

Son derece gergin görünen Firth yutkunduydu. Konuşamadı. Belli ki söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. “Özür dilerim, Lordum,” dedi. “Yanılmışım.”

“Birçok şey hakkında yanıldın,” diye tersledi Gareth.

Gerçekten de, Gareth bu konuda ne kadar çok düşünürse, Firth'ün ne kadar yanıltmış olduğunu daha çok fark ediyordu. Aslında, Firth olmasaydı, babası bugün hala yaşıyor olurdu ve Gareth, bu karmaşayı yaşamazdı. Krallığın tüm yükü omuzlarında olmaz, hiçbir şey yanlış gitmezdi. Gareth, Kral olmadığı, babasının hayatta olduğu o basit günlere özlem duydu. Her şeyi eski haline döndürmek için apansız bir arzu hissetti. Ama yapamazdı. Ve tüm bunlar için suçlayacağı kişi Firth'tü.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu tekrar.

Firth, boğazını temizledi. “Hizmetçilerin fısıldadığı bazı söylentiler duydum. Erkek ve kız kardeşinin sorular sorduğuna dair. Hizmetçilerin kaldığı yerde görülmüşler. Cinayet silahı için atık borusunu inceliyorlarmış. Babanı öldürmek için kullandığım hançer için.”

Firth'ün sözleri karşısında Gareth'ın bedeni buz kesti. Şaşkınlık ve korkudan donup kalmıştı. Bu gün daha da kötüleşebilir miydi? Boğazını temizledi. “Peki, ne bulmuşlar?”

Firth, başını salladı. “Bilmiyorum, Lordum. Tek bildiğim bir şeyden şüphelendikleri.”

Gareth, karşısındaki adamdan bir kez daha nefret etti. Eğer beceriksizce davranmasaydı, silahtan doğru düzgün kurtulmuş olsaydı, Gareth bu durumda olmazdı. Firth, onu savunmasız bırakmıştı.

“Bunu sadece bir kez söyleyeceğim,” dedi Gareth, son derece sert bir yüzle Firth'e yaklaşarak. “Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Huzurumdan ayrıl ve bir daha geri gelme. Seni buradan uzakta bir yere göndereceğim. Bir daha bu kalenin içine adım atacak olursan, seni tutuklatacağımdan emin olabilirsin. ŞİMDİ DEFOL.”

Gözleri dolan Firth, arkasını döndü ve odadan koşarak çıktı, ayak sesleri o gittikten çok sonra bile hala yankılanıyordu.

Gareth, başarısız girişimini düşünmeye geri döndü. Kendisi için büyük bir felakete neden olmuş gibi hissetmesine engel olamıyordu. Sanki kendisini bir uçurumdan atmış ve şu andan itibaren sadece çöküşüyle yüzleşecekmış gibi hissediyordu.

Babasının odasındaki sessizliğin içinde, titreyerek, ne başlatmış olduğunu merak ederek, zemine kök salmış gibi öylece duruyordu. Daha önce hiç bu kadar yalnız, bu kadar güvensiz hissetmemişti.

Kral olmanın anlamı bu muydu?

*

Gareth, kalenin üstündeki siperliklere giden sarmal merdivenin basamaklarını hızla çıktı. Temiz havaya ihtiyacı vardı. Düşünmek için zamana ve yalnız olmaya ihtiyacı vardı. Hepsinin kendisine ait olduğunu hatırlamak için, sarayını ve insanlarını görebileceği bir noktada durmalıydı. Gün içinde yaşanan kabus gibi olaylara rağmen, hala kral olduğunu hatırlamak için.

Zorlukla soluyan Gareth, yardımcılarını başından atarak tüm basamakları yalnız başına hızla çıkmaya devam etti. Katların birinde durarak eğildi ve nefesini düzene sokmaya çalıştı. Yanaklarından gözyaşları akıyordu. Nereye baksa, babasının kaşlarını çatmış yüzünü görmeye devam ediyordu.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdı havaya doğru.

Karşılığında alaycı bir kahkaha duyduğuna yemin edebilirdi. Babasının kahkahası.

Gareth'ın oradan uzaklaşması gerekiyordu. Zirveye ulaşınca kadar koşmaya devam etti. Kapıdan dışarıya fırladı ve temiz yaz havası yüzüne çarptı.

Güneşin ve ılık esintinin tadını çıkararak, derin bir nefes aldı. Pelerinini, babasının pelerinini çıkardı ve yere fırlattı. Hava çok sıcaktı ve artık o şeyi giymek istemiyordu.

Siperin kenarına koştu ve taş duvara tutunarak, aşağıya baktı. Kaleden dışarıya çıkan sonsuz kalabalığı görebiliyordu. Töreni terk ediyorlardı. Onun törenini. İnsanların hayal kırıklığını neredeyse oradan hissedebiliyordu. Çok küçük görünüyorlardı. Hepsinin, kendi kontrolü altında olmasına hayret etti.

Ama ne zamana kadar?

“Kral olmak komik şey,” dedi kadim bir ses.

Gareth arkasını döndü ve birkaç metre uzakta duran Argon’u görünce şaşırdı. Üzerinde kapüşonlu beyaz bir pelerin vardı ve asası elindeydi. Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılmış olmasına rağmen, gözlerinde o gülümsemeden iz yoktu. Direk Gareth’a bakıyorlardı ve o gözler çok şey görüyordu.

Gareth’ın, Argon’a sormak istediği, söylemek istediği bir sürü şey vardı. Ama hali hazırda kılıcı kaldırmada başarısız olmuşken, aklına hiçbir şey gelmiyordu.

“Neden bana söylemedin?” diye sordu çaresiz bir sesle. “Kılıcı kaldıramayacağımı bana söyleyebilirdin. Beni, yaşadığım utançtan kurtarabilirdin.”

“Peki neden bunu yapacaktım?” diye sordu Argon.

Gareth kaşlarını çattı. “Sen gerçek bir danışman değilsin. Babama içtenlikle danışmanlık yapmış olabilirsin. Ama bana değil.”

“Belki de o bunu hak etmiştir,” diye cevapladı Argon.

Gareth’ın öfkesi derinleşti. Bu adamdan nefret ediyordu. Ve onu suçluyordu. “Seni etrafımda istemiyorum. Babamın seni neden işe aldığını bilmiyorum, ama ben, seni Kraliyet Sarayı’nda istemiyorum.”

Argon, korkutucu bir sesle kahkaha attı. “Beni baban işe almadı, aptal çocuk. Ya da onun babası. Ben buraya aittim. Aslında, *onları* benim işe aldığımı söyleyebilirsin.”

Argon aniden öne doğru bir adım attı ve sanki Gareth’ın içini görebiliyormuş gibi baktı. “Aynı şey senin için de söylenebilir mi?” diye sordu. “Sen buraya ait misin?”

Argon’un sözleri, Gareth’ın kanını dondurdu. Bu, kendisinin de en çok merak ettiği şeydi. Gareth, bunun bir tehdit olup olmadığını merak etti.

“Kanla egemen olan, kanla hüküm sürecek,” diye ilan etti Argon ve bu sözlerle birlikte, hızla arkasını dönerek yürümeye başladı.

“Bekle!” diye bağırان Gareth, cevaplara ihtiyaç duyduğu için artık onun gitmesini istemiyordu. “Bununla ne demek istedin?”

Gareth, Argon’un, uzun bir süre saltanat sürmeyeceğine dair kendisine bir mesaj verdiğini düşünmeden duramıyordu. Onun bunu kastetmiş olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Argon’un arkasından koştu, ama tam yaklaşırken, adam gözleri önünde kayboldu.

Gareth, arkasını dönüp etrafına bakındı, ama hiçbir şey görmedi. Sadece bir kahkahanın yankılandığını duydu.

“Argon!” diye bağırdı.

Tekrar arkasını döndü, gökyüzüne baktı ve tek dizinin üstüne çöküp başını arkaya atarak bağırdı.

“ARGON!”

YEDİNCİ BÖLÜM

Erec, Dük, Brandt ve Dük'ün maiyeti ile birlikte, Savaria'nın dolambaçlı sokaklarında yürüyordu. Hizmetçi kızın evine doğru giderlerken, kalabalık giderek artıyordu. Fazla gecikmeden kızla tanışmak için ısrar etmişti ve Dük de bizzat öncülük etmek istemişti. Dük nereye giderse, herkes de peşinden geliyordu. Erec, gitgide artan kalabalığa baktı ve kızın evine onlarca kişiyle birlikte varacağını fark ederek utandı.

Kızı gördüğünden beri, başka hiçbir şey düşünememişti. Bu kadar asil görünmesine rağmen, Dük'ün sarayında bir hizmetçi olarak çalışan bu kızın kim olduğunu merak ediyordu. Neden aceleyle kaçıyordu? Bunca yıl birçok asil kadınla tanışmış olmasına rağmen, kalbini ele geçirenin neden bir tek bu kız olduğunu merak ediyordu?

Bir kralın oğlu olarak tüm hayatı boyunca asillerin etrafında olan Erec, diğer asilleri anında saptayabiliyordu ve kızın ilk gördüğü andan beri onun üst tabakadan gelmiş biri olduğunu hissediyordu. Kızın kim olduğunu, nereli olduğunu ve burada ne yaptığını merak ediyordu. Tüm bunları hayal edip etmediğini ya da hala aynı şekilde hissedip hissetmediğini görmek için kıza bir kez daha bakmaya ihtiyacı vardı.

“Hizmetçiler, kızın şehrin eteklerinde yaşadığını söylüyorlar,” diye açıkladı Dük. Onlar yürürken, yolun her iki tarafındaki insanlar, kepenkleri açıyor ve şaşkınlığıyla aşağıya bakıyordu.

“Görünüşe göre bir handa hizmetçilik yapıyor. Kimse onun nereden geldiğini bilmiyor. Tek bildikleri, bir gün bizim şehre geldiği ve bu handa sözleşmeli hizmetçilik yapmaya başladığı. Öyle görünüyor ki, kızın geçmiş bir muamma.”

Hep birlikte başka bir ara sokağa döndüler. Yollar iyice bozulmuştu, küçük evler birbirlerine daha yakındı ve yıkık döküktü.

Dük boğazını temizledi. “Kızı, özel günlerde hizmetçilik yapması için tuttum. Sessiz sakin biri. Kimse onun hakkında pek fazla şey bilmiyor. Erec,” dedi, sonunda Erec'in bileğini tutarak, “bundan emin misin? Bu kadın, her kim olursa olsun, sadece halktan biri. Seçimini krallıktaki herhangi bir kadından yana yapabilirsin.”

Erec, aynı ciddiyetle Dük'e baktı. “Bu kızı tekrar görmem gerek. Kim olduğu umurumda değil.”

Dük onaylamaz bir halde başını salladı ve birbiri ardına dar sokakları geçerek yürümeye devam ettiler. İlerledikçe, Savaria'nın bu mahallesi daha köhne bir yer haline geldi. Pislik içinde olan sokakları sarhoş tiplerle doluydu, etrafta tavuklar ve vahşi köpekler koşturuyordu. Birbiri ardına geçtikleri barların içindeki müşterilerin çığlıkları sokaklara taşıyordu. Önlerinde yürüyen birkaç sarhoş tökezledi ve hava kararmaya başlarken, sokaktaki meşaleler yanmaya başladı.

“Dük için yolu açın!” diye bağırdı maiyete öncülük eden hizmetli, ileriye koşup, sarhoşları yoldan ittirerek. Sokaklardaki rezil tipler, Dük ve Erec geçerken, yolun iki kenarına ayrıldılar ve hayretle izlediler.

Sonunda, dış cephesi sıva kaplı olan küçük ve mütevazı bir hana vardılar. Alt katında elli müşteri ağırlayabilecek bir meyhanesi ve üst katında da birkaç odası bulunan bir yere benziyordu. Ön kapısı hasarlıydı, tek penceresi kırık ve titreşerek yanan giriş lambası yamuk bir şekilde asılmıştı. Dük ve maiyeti kapının önünde durduklarında, sarhoşların bağırışları pencerelerden dışarıya taşıyordu.

Onun gibi iyi bir kız böyle bir yerde nasıl çalışıyor olabilirdi? İçeriden gelen bağırış ve yuhalama seslerini duyan Erec, merak etti. Kızın böyle bir yerde yüz kızartıcı şeylere maruz kalması düşüncesiyle yüreği sıkıştı. *Bu adil değil,* diye düşündü. Kızı buradan kurtarmaya kararlıydı.

“Neden bir gelin seçmek için, olabilecek en kötü yere geldin?” diye sordu Dük, Erec'e dönerek.

Brandt de Erec'e döndü. “Son şansın, arkadaşım. Senin geri dönmeni bekleyen bir kale dolusu asil kadın var.”

Ancak Erec, kararlı bir şekilde başını salladı. “Kapıyı aç,” diye buyurdu.

Dük'ün adamlarından biri öne çıktı ve kapıyı çekip açtı. Dalgalar halinde dışarıya taşan bayat bira kokusu, adamın irkilmesine neden oldu.

İçeride, sarhoş adamlar, barın üstüne abanıyor, ahşap masalarda oturuyor, yüksek sesle bağırarak kakhaha atıyor, yuhalıyor ve birbirlerini itip kakıyorlardı. Hepsı ilkel ve kaba tiplerdi. Erec, bunu, iri göbekleri, tıraşsız yüzleri ve kirli kıyafetleri sayesinde tek bakışta görebiliyordu. Hiç biri savaşı değildi.

Mekanın içinde kızı arayarak birkaç adım attı. Onun gibi bir kadının bu tip bir yerde çalışabildiğini hayal bile edemiyordu. Yanlış hana gelip gelmediklerini merak etti.

“Affedersiniz, efendim, bir kadını arıyorum,” dedi, yanında dikilen koca göbekli, uzun boylu ve iri yapılı, sakallı adama.

“Ah, öyle mi?” diye bağırdı adam, alay ederek. “Eh, yanlış yere geldin! Burası bir genelev değil. Ancak sokağın karşısında bir tane var, oradaki kadınların güzel ve dolgun olduklarını duydum.” Adam, Erec'in yüzüne karşı kakhaha atmaya başladı ve birkaç arkadaşı da ona katıldı.

“Aradığım şey bir genelev değil,” diye cevapladı Erec, hiç de eğlenmeyerek, “burada çalışan tek bir kadın.”

“O zaman hancının hizmetçisinden bahsediyor olmalısın,” diye seslendi başka birisi, başka bir sarhoş adam. “Muhtemelen arka taraflarda yerleri ovalıyordur. Çok kötü, burada, benim kucağında olmasını dilerdim!”

Adamların hepsi kendi esprileriyle kendilerini kaybederek, kakhahalara boğuldular ve Erec bu düşünce karşısında kıpkırmızı kesildi. Kız adına utandı. Bu tip adamlara hizmet etmek zorunda kaldığı için. Bu, Erec'in düşünemeyeceği kadar onur kırıcı bir durumdu.

“Sen kimsin?” diye soran başka bir ses geldi.

Diğerlerinden daha iri olan, kara sakallı ve kara gözlü bir adam, hırpani kılıklı birkaç adamıyla birlikte, kaşlarını çatarak öne çıktı. Vücudunda kilodan çok kas vardı ve tehditkar bir şekilde Erec'e yaklaştı. “Benim hizmetçimi çalmaya mı çalışıyorsun?” diye sordu. “Hadi dışarı çıkalım!”

İleriye doğru birkaç adım attı ve Erec'i yakalamak için uzandı.

Ancak, yılların deneyimiyle kuvvetlenmiş olan, krallığın en büyük şövalyesi Erec, bu adamın hayal bile demeyeceği kadar iyi reflekslere sahipti. Adamın elleri değer değmez, Erec harekete geçti. Adamı bileklerinden kavrayarak, şimşek hızıyla çevirdi, tişörtünün arkasından yakaladı ve odanın ortasına fırlattı.

İri adam bir gülle gibi fırladı ve birkaç adamı da yanında götürdü, hepsi lobut gibi, küçük odanın zeminine yığıldı.

Adamlar durup, olanları izlerken, tüm oda sessizliğe gömüldü.

“DÖVÜŞÜN! DÖVÜŞÜN!” diye tezahürat yapan oldu.

Şaşkına dönen hancı sendeleyerek ayağa kalktı ve bağırarak Erec'in üzerine doğru koştu.

Erec, bu kez beklemedi. Saldırganı karşılamak için ileriye çıktı, kolunu kaldırdı ve dirseğini adamın yüzüne geçirerek, burnunu kırdı.

Hancı geriye doğru sendeledi, ardından kıcının üstüne yere düştü.

Erec, adamı tutarak yukarı kaldırdı. Birkaç adım ilerleyerek adamı fırlattı ve adam, odanın yarısını da kendisiyle birlikte götürerek havaya fırladı.

Odadaki tüm adamlar donup kaldı, aralarında özel biri olduğunu fark etmeye başlayarak sessizleştiler. Buna rağmen, barmen, elinde kaldırdığı şişeyi Erec'e doğru hedefleyerek aniden öne fırladı.

Erec, bunun geldiğini çoktan görmüştü ve elini kılıcına atmıştı, ancak kılıcını çekmeden, arkadaşı Brandt yanına geldi, belindeki hançeri çıkardı ve hançerin ucunu barmenin boğazına dayadı.

Barmen donup kaldı, bıçak tenini delmek üzereydi. Gözleri korkudan kocaman açılmış bir halde, elindeki şişeyle öylece durdu. Bu meydan okuma karşısında oda öyle sessizleşti ki, bir iğne düşse bile duyulabilirdi.

“Bırak onu,” dedi Brandt.

Barmen de aynen öyle yaptı ve şişe yere düşerek parçalara ayrıldı.

Erec, kılıcını çekti ve yerde yatarak inleyen hancıya doğru yürüyüp, kılıcı adamın boğazına dayadı. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim,” diye duyurdu. “Tüm bu ayaktakımını buradan gönder. Şimdi. Hanımefendiyle bir görüşme yapmayı talep ediyorum. Yalnız.”

“Dük!” diye bağırdı birisi.

Tüm oda döndü ve nihayet, etrafı adamlarıyla çevrilmiş olan Dük’ün kapının girişinde durduğunu fark etti. Adamlar aceleyle şapkalarını çıkarıp, başlarını eğdiler.

“Konuşmamı bitirdiğim anda oda boşalmamış olursa,” diye duyurdu Dük, “buradaki herkes derhal tutuklanacak.”

Tüm adamlar içmekte oldukları biraları bırakıp, Dük’ün yanından geçerek, odayı boşaltmak için ön kapıya doğru hızla kaçışırken, oda tam bir kaosa döndü.

Barmene, “sen de dışarıya,” diyen Brandt, hançerini indirerek, adamı saçından tuttuğu gibi dışarıya attı.

Dakikalar önce son derece gürültülü olan oda, şimdi boş ve sessizdi. İçeride sadece Erec, Brandt, Dük ve onun en yakın adamları kaldı. Dışarı çıkan kalabalığın ardından kapıyı gürültüyle kapattılar.

Erec, hala şaşkın bir halde yerde oturarak burnundan akan kanı silen hancıya döndü. Adamı iki eliyle tutarak ayağa kaldırdı ve boş banklardan birine oturttu.

“Bu gece işimi mahvettiniz,” diye sızlandı hancı. “Bunu ödeyeceksiniz.”

Dük öne çıktı ve adama elinin tersiyle vurdu. “Bu adama elini sürmeye çalıştığın için seni öldürtebilirdim,” diye azarladı. “Onun kim olduğunu bilmiyor musun? O Erec, Kral’ın en iyi şövalyesi, Gümüşler’in şampiyonu. İsterse, seni şimdi kendi elleriyle öldürebilir.”

Hancı, Erec’e baktı ve ilk defa, yüzünde gerçek bir korku belirdi. Neredeyse oturduğu yerde titredi. “Hiçbir fikrim yoktu. Kendinizi tanıtmadınız.”

“O nerede?” diye sordu Erec, sabırsız bir sesle.

“Arka tarafta, mutfakı temizliyor. Ondan istediğiniz nedir? Sizden bir şey mi çaldı? O sadece sözleşmeli çalışan bir hizmetçi kız.”

Erec, hançerini çekti ve adamın boğazına dayadı. “Ona bir daha ‘hizmetçi’ dersen,” diye uyardı, “boğazını keseceğimden emin olabilirsiniz. Anlıyor musun?” diye sertçe sorarak, hançeri adamın tenine bastırdı.

Gözleri yaşlarla dolan adam yavaşça başını salladı.

“Kızı buraya getir ve çabuk ol,” diye buyurdu Erec ve adamı ayağa kaldırarak arka kapıya doğru sertçe itti.

Hancı gittiğinde, kapının arkasından tencerelerden çıkan şangırtı sesleri ve sessiz bağırışlar geldi, ardından, saniyeler sonra, kapı açıldı ve dışarıya, eski püskü giysiler, yağla kaplı önlükler ve başlıklar giyen birkaç kadın çıktı. Altmışlı yaşlarda olan üç kadın vardı ve Erec, kimden bahsettiğini hancının bilip bilmediğini bir an için merak etti.

Ve sonra, kız dışarı çıktı ve Erec’in kalbi durdu.

Yağ lekeleriyle kaplı bir önlük giyiyordu ve bakmaktan utandığı için başını eğik tutuyordu. Saçı topluydu ve başında bir örtü bağlıydı, yanakları kirle kaplıydı, ama yine de Erec, ondan etkilenmişti. Teni mükemmeldi. Yüksek elmacık kemikleri, keskin bir çenesi, çillerle kaplı küçük bir burnu ve dolgun dudakları vardı. Geniş bir alnı vardı ve güzel sarı saçları başındaki örtünün altından dışarıya dökülüyordu.

Bir an için başını kaldırıp baktı ve ışıpta renk değiştirerek kristal maviye dönüşen iri, çağla yeşili gözleri, Erec’i yerine sabitledi. Erec, şuan, onunla ilk karşılaştığı andan daha çok büyülenmiş olduğunu fark ederek şaşırıldı.

Kaşlarını çatan hancı, burnundan akan kanı silmeye devam ederek kızın arkasından dışarı çıktı. Kız, etrafı yaşlı kadınlarla çevrilmiş bir halde Erec’e doğru kararsız adımlarla yürüdü ve yaklaştığı

zaman reverans yaptı. Erec, Dük'ün maiyetindeki birkaç kişinin de yaptığı gibi ileri çıkarak kızın önünde durdu.

“Lordum,” diyen kızın tatlı ve yumuşak sesi, Erec’in kalbini doldurdu. “Lütfen, sizi kızdırmak için ne yaptığımı söyleyin. Ne olduğunu bilmiyorum, ama yaptığım şey her neyse özür dilerim.”

Erec gülümsedi. Kızın sözleri, konuşması ve ses tonu—hepsi, yenilenmiş hissetmesini sağladı. Kızın susmasını hiç istemiyordu.

Uzandı ve kızın çenesini tutarak, gözleri buluşana kadar yukarı kaldırdı. Kızın gözlerine bakarken, kalbi hızlandı. Mavi bir denizde kaybolmak gibiydi.

“Leydim, beni kızdırmak için hiçbir şey yapmadınız. Bunu yapabilmenizin mümkün olduğunu bile sanmıyorum. Buraya öfkeyle değil, aşkla geldim. Sizi gördüğümünden beri, başka hiçbir şey düşünemiyorum.”

Kız şaşırmış gibi göründü ve gözlerini birkaç kez kırpıştırarak, bakışlarını yere eğdi. Mahcup ve gergin görünerek, ellerini kıvırdı. Belli ki bu onun için yepyeni bir şeydi.

“Lütfen Leydim, söyleyin bana. İsminiz nedir?”

“Alistair,” diye cevapladı kız, mütevazı bir şekilde.

“Alistair,” diye tekrarladı Erec, etkilenerek. Şimdiye kadar duymuş olduğu en güzel isimdi.

“Bunu öğrenmenin sizin için neden gerekli olduğunu bilmiyorum,” diye ekledi kız, yumuşak bir sesle, yere bakmaya devam ederek. “Siz bir lordsunuz. Bense sadece bir hizmetçiyim.”

“Doğrusu, o *benim* hizmetçim,” dedi hancı, öne çıkarak. “Sözleşmeyle bana bağlı. Yıllar önce bir sözleşme imzaladı. Yedi yıl için söz verdi. Karşılığında ona yemek ve kalacak yer verdim. Henüz üç yılını tamamladı. Gördüğünüz üzere, bu tamamen zaman kaybı. O benim. Onun sahibi benim. Onu alamazsınız. O benim. Anlıyor musunuz?”

Erec, daha önce hiçbir adamdan nefret etmediği kadar nefret etti hancıdan. Kılıcını çekip, tam kalbine saplamak ve onun işini bitirmek gibi bir ahmaklık yapmak üzereydi. Ancak adam bunu ne kadar hak ediyor olsa da, Erec, Kral’ın kanununa karşı gelmek istemiyordu. Sonuçta, davranışları Kral’a yansıyor.

“Kral’ın kanununa,” dedi Erec, sert bir sesle, “karşı gelmeye niyetim yok. Ancak, yarın turnuva başlıyor. Ve ben de, her erkek gibi, eşimi seçmeye hak kazandım. Şimdi, burada bilmenizi istiyorum ki, ben, Alistair’ı seçiyorum.”

Herkes şaşkınlık içinde birbirine dönerken, oda soluk sesleriyle doldu.

“Yani,” diye ekledi Erec, “Alistair, razıysa.”

Kalbi hızla çarpan Erec, yüzünü yerden kaldırmayan Alistair’a baktı. Kızın kızardığını görebiliyordu. “Rıza gösteriyor musunuz, Leydim?”

Oda sessizliğe gömüldü.

“Lordum,” dedi kız, yumuşak bir sesle, “kim olduğumu, nereli olduğumu, neden burada olduğumu bilmiyorsunuz. Ve korkarım, bunlar, size anlatamayacağım şeyler.”

Erec, şaşırmış bir halde Alistair’a baktı. “Niçin bana anlatamazsınız?”

“Geldiğimden beri kimseye anlatmadım. Bir yemin ettim.”

“Ama neden,” diye ısrar etti Erec, son derece merak ederek.

Ancak Alistair, sessiz kalarak, başını eğik tutmaya devam etti.

“Bu doğru,” diye araya girdi hizmetçi kadınlardan biri. “Bu kız, kim olduğunu bize asla söylemedi. Ya da neden burada olduğunu... Söylemeyi reddediyor. Yıllarca denedik.”

Erec’in kafası son derece karışmıştı, ancak bu sadece kızın gizemini artırıyor. “Eğer kim olduğunuzu öğrenemiyorsam, o halde öyle olsun,” dedi. “Yemininize saygı duyuyorum. Ama bu, size olan sevgimi değiştirmeyecek. Leydim, kim olursanız olun, bu turnuvayı kazanırsam, ödülüm olarak sizi seçeceğim. Tüm krallıktaki kadınların arasından, sizi... Tekrar soruyorum, rıza gösteriyor musunuz?”

Alistair, yere bakmaya devam etti ve Erec, onu izlerken, yanaklarından akan gözyaşlarını gördü.

Aniden, kız koşarak odadan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Erec, diğerleriyle birlikte şaşkına dönmüş bir halde sessizce durdu. Kızın tepkisini nasıl yorumlayacağını bilemiyordu.

“Kendi zamanınızı ve benimkini boşa harcadığınızı gördünüz,” dedi hancı. “Kız hayır dedi. Şimdi yaylanın bakalım.”

Erec kaşlarını çatı.

“Kız hayır demedi,” diyerek araya girdi Brandt. “Cevap vermedi.”

“Biraz düşünmeye hakkı var,” dedi Erec, kızı savunarak. “Sonuçta, düşünmesi gereken birçok şey var. O da beni tanımıyor.”

Erec, ne yapacağını düşünerek öylece durdu. Sonunda, “bu gece burada kalacağım,” diye duyurdu. “Bana burada bir oda vereceksin. Sabah, turnuvalar başlamadan önce, ona tekrar soracağım. Eğer rıza gösterirse ve ben kazanırsam, o, benim gelinim olacak. Bu durumda, onu senin hizmetinden alacağım ve buradan götüreceğim.”

Hancının, Erec’i çatısının altında istemediği son derece belliydi, ama bir şey söylemeye cesaret edemedi. Bu yüzden, kapıyı arkasından çarparak hızla odadan çıktı.

“Burada kalmak istediğinden emin misin?” diye sordu Dük. “Bizimle birlikte kaleye dön.”

Erec, ciddi bir şekilde başını salladı. “Hayatımdaki hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Thor, Ateş Denizi'nin çalkantılı sularına balıklama atladı ve suyun sıcak olduğunu hissederek şaşırdı.

Suyun içinde gözlerini kısa bir süreliğine açtı ve açmamış olmayı diledi. Sıra dışı ve acayip yüzleriyle, irili ufaklı, her türden garip ve çirkin deniz yaratığını gördü. Okyanus bunlarla doluydu. Kayığın güvenliğine ulaşana kadar, kendisine saldırmamaları için dua etti.

Soluk soluğa yüzeye çıktı ve hemen boğulan çocuğu arandı. Ve onu tam zamanında gördü. Suya batıp çıkan çocuğun birkaç saniye içinde boğulacağı kesindi.

Thor, çocuğun arkasından dolanıp, onu sırtından yakaladı ve başlarını suyun üstünde tutmaya çalışarak yüzmeye başladı. Bir hayvanın iniltisini duydu ve arkasını döndüğünde Krohn'u görerek şaşırdı: arkasından atlamış olmalıydı. Leopar ayaklarını oynatarak, Thor'a doğru yüzdü. Thor, onun bu şekilde tehlikeye atılması yüzünden korkunç hissetti, ancak elleri doluydu ve yapabileceği bir şey yoktu.

Çalkalanan kırmızı sulara, çevresinde bir görünüp bir kaybolan garip yaratıklara bakmamaya çalıştı. Dört kolu ve iki başı olan çirkin görünümlü mor bir yaratık, yakınlarda yüzeye çıkıp tıslayarak, korkmasına neden oldu ve ardından suya battı.

Thor, yaklaşık yirmi metre uzaklıktaki kayığı gördü ve çocuğu çekerken tek kolunu ve bacaklarını kullanarak, çılgınca yüzdü. Çocuk direnerek çırpındı ve çılglık attı. Thor, onunla birlikte suyun dibine batmaktan korktu.

“Kıpırdama,” diye bağırdı sertçe, çocuğun dinleyeceğini umarak.

Sonunda, çocuk dinledi. Thor bir an için rahatladı, ta ki bir su sesi duyup, başını diğer yöne çevirinceye kadar. Tam yanında, sarı bir başı ve dört dokunacı olan küçük bir yaratık yüzeye çıktı. Kare bir kafası vardı ve hırslayıp sallanarak, üstüne doğru yüzüyordu. Kafasının kare olması dışında, denizde yaşayan bir çingiraklı yılan gibi görünüyordu. Thor, kendini ısırılmaya hazırladı, ancak yaratık aniden ağzını genişçe açtı ve deniz suyu tükürdü. Thor, sudan kurtulmak için gözlerini kırıştırdı.

Yaratık, çevrelerinde daireler çizerek yüzdü ve Thor, daha hızlı yüzerek kaçma çabalarını ikiye katladı.

Diğer yanında başka bir yaratık suyun üstüne çıkarken, Thor, ilerleme kaydederek kayığa yaklaşıyordu. Ağzında iki pençesi bulunan ve on iki küçük bacağı olan yaratık, uzun, ince ve turuncuydu. Aynı zamanda, her yönü kamçılayan uzun bir kuyruğu vardı. Dik duran bir ıstakoza benziyordu. Bir su böceği gibi, suyun üzerine uzandı ve Thor'a yaklaşarak, yana dönüp kuyruğunu savurdu. Kuyruğun, koluna sertçe çarpması sonucu, Thor acı içinde bağırdı.

Yaratık hızlı bir şekilde kuyruğunu öne arkaya savurmaya devam etti. Thor, kılıcını çekip ona saldırmak istedi, ancak sadece tek bir eli boştaydı ve yüzmek için ona ihtiyacı vardı.

Yanında yüzen Krohn, yaratığa döndü ve tüyleri diken diken bir sesle hırladı. Korkusuz bir şekilde yaratığa doğru yüzdü ve canavarı korkutarak suların altında kaybolmasına neden oldu. Thor, rahat bir nefes aldı, ta ki yaratık diğer yanından çıkıp, kuyruğunu savurana kadar. Krohn, yaratığı kovalayarak, yakalamaya çalıştı ve yaratığa dişlerini geçirdi, neredeyse kaçıyordu.

Thor, bu karmaşadan kurtulmanın tek yolunun denizden çıkmak olduğunu fark ederek, hayatı pahasına yüzdü. Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra, her zamankinden çok daha hızlı yüzerek, dalgaların arasında şiddetle sallanan kayığa yaklaşmayı başardı. Bu esnada, onunla asla konuşmayan daha büyük iki Lejyon üyesi ve sınıf arkadaşları, yardım etmek için bekliyorlardı. Öne eğildiler ve ellerini uzattılar.

Thor, ilk olarak çocuğun kayığa çıkmasına yardım etti. Büyük çocuklar, çocuğu kollarından yakaladılar ve kayığa çektiler.

Thor, arkasına uzandı, Krohn'u yakaladı ve sudan dışarı, kayığa doğru fırlattı. Üstünden sular damlayan ve titreyen Krohn, dört ayak üstüne düştü. Islak zeminde, kayığın diğer ucuna doğru kaydı. Sonra aniden ayakları üzerine sıçrayarak döndü ve kayığın kenarına koşarak Thor'u aradı. Orada, suya bakarak durdu ve acıyla haykırdı.

Thor uzandı ve çocuklardan birinin elini yakaladı. Tam kendini yukarı çekecekken, ayak bileğine ve kalçasına sarılan güçlü ve kaslı bir şey hissetti. Dönüp aşağıya baktı ve bacağına dolanmış dokunacın sahibi, kalamara benzeyen küf yeşili yaratığı gördüğünde kalbi durdu.

İğnelerin bacağına deldiğini hissettiğinde, acıyla bağırdı.

Eğer hızla bir şey yapmazsa, işinin biteceğini fark etti. Boştaki eliyle kemerine uzandı, küçük bir hançer çıkardı ve yaratığa vurdu. Ancak dokunaçlar öyle kalındı ki, hançer onu delemeyi bile.

Bu, yaratığı kızdırdı. Gözleri olmayan yaratığın yeşil kafası aniden yüzeye çıktı, jilet keskinliğindeki dişlerini ortaya çıkardı ve Thor'a uzandı. Thor, kesilen bacağından akan kanı hissettiğinde hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Büyük çocukların onu tutma çapalarına rağmen, elleri kayıyordu ve tekrar suya batıyordu.

Sürekli haykıran Krohn, suya atlamaya hazırmış gibi eğildi. Ancak bu şeye saldırmanın yararsız olacağını o bile anlamış olmalıydı.

Büyük çocuklardan biri öne çıktı ve bağırdı: "EĞİL!"

Çocuk bir mızrak fırlatırken, Thor başını eğdi. Ancak mızrak, yaratığı ıskaladı ve zararsız bir şekilde suya battı. Yaratık çok zayıf ve çok hızlıydı.

Aniden, Krohn ağzını açarak suya atladı ve keskin dişlerini yaratığın boynuna sapladı. Dişlerini kenetleyerek, yaratığı bir sağa bir sola salladı.

Ama bu kaybedilen bir savaştı: yaratığın derisi çok sert ve çok kaslıydı. Yaratık, Krohn'u yanlara doğru atmaya çalıştı ve sonunda suyun içine düşürdü. Bu arada yaratığın, Thor'un bacağındaki tutuşu sıkılaştı ve Thor, nefes alamadığını hissetti. Dokunaçlar öyle kötü yakıyordu ki, Thor bacağı kopacakmış gibi hissetti.

Son bir umutsuz çabayla, Thor, çocuğun elini bıraktı ve aynı anda kemerindeki kısa kılıcına uzandı. Ancak zamanında yakalayamadı, kaydı ve suya düştü.

Kayıktan uzaklaştırıldığını, yaratık tarafından çekildiğini hissetti. Her geçen an daha hızlı bir şekilde geriye doğru sürükleniyordu ve çaresiz bir şekilde elini uzattığında, kayığın gözden kaybolduğunu gördü. Farkında olduğu son şey, suyun içine, Ateş Denizi'nin derinliklerine çekildiğiydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gwendolyn, açık çayırdaki koşuyordu, yanında babası Kral MacGil vardı. On yaşlarında olabilirdi ve babası da çok gençti. Sakalı kısaydı, beyaz değildi ve cildi gençlikle parlıyordu. Mutlu ve umursamazdı, kızının elini tutup onunla birlikte tarlaların içinde koşarken coşkuyla gülüyordu. Bu, Gwendolyn'in hatırladığı, bildiği babaydı.

Kızını kaldırıp, omzuna attı ve kahkahalar atarak döndürdü, Gwendolyn deli gibi kıkırdıyordu. Babasının kollarında güvende hissediyordu ve birlikte geçirdikleri bu zamanın bitmesini hiç istemiyordu.

Ama babası onu yere bıraktığında, garip bir şey oldu. Aniden, güneşli öğleden sonrası, alacakaranlığa döndü. Gwen'in ayakları yere değdiği zaman, çayırdaki çiçeklerin içine girmede, bileğine kadar çamura battı. Birkaç metre uzağındaki babası, şimdi çamurun içinde sırt üstü yatıyordu, çok daha yaşlıydı ve sıkışıp kalmıştı. Biraz daha uzakta, çamurun içinde parıldayan şey de babasının tacıydı.

“Gwendolyn,” diye soludu. “Kızım. Bana yardım et.” Çamurun içindeki elini kaldırdı ve çaresizce kızına uzattı.

Gwen, babasına yardım etme isteğiyle zayıf düştü ve onun yanına gitmeye, elini yakalamaya çalıştı. Ama ayakları kımıldamıyordu. Aşağıya baktı ve ayaklarının etrafındaki çamurun kuruyup, sertleştiğini gördü. Serbest kalmaya çalışarak, kıpırdanıp durdu.

Gwen gözlerini kırptırdı ve kendini, kalenin siperliklerinden aşağıya bakarken buldu. Bir şeyler yanıltı: yere bakarken, her zamanki ihtişamı ve cümbüşü değil, etrafa yayılmış bir mezarlığı görüyordu. Bir zamanlar ihtişamla parıldayan Kraliyet Sarayı, şimdi gözün görebildiği mesafeye kadar yeni mezarlarla kaplıydı.

Bir ayak sesi duydu ve arkasını döndüğünde, kapüşonlu siyah bir pelerin giyen suikastçının kendisine yaklaştığını görünce kalbi durdu. Kapüşonunu indiren adam, Gwen'e doğru hızla koştu. Tek gözü yoktu ve göz boşluğunda kalın ve pürüzlü bir hançer yarası vardı. Hırlayarak, elini ve kabzası parlak kırmızı olan pırlıtlı hançerini kaldırdı.

Adam öyle hızlı hareket ediyordu ki, Gwen zamanında tepki gösteremedi. Adam hançeri tüm gücüyle indirirken, Gwen, ölmek üzere olduğunu bilerek kendini hazırladı.

Hançer, yüzünden sadece birkaç santim uzakta aniden durdu ve Gwen gözlerini açtığında, adamın bileğini havada yakalayan, ceset halindeki babasını gördü. Babası, hançer düşene kadar adamın elini sıktı, ardından adamı omuzlarına kaldırdı ve siperden aşağıya attı. Gwen, aşağıya düşen adamın çığlıklarını dinledi.

Babası döndü ve ona baktı; yüzünde sert bir ifade vardı, çürüten elleriyle kızının omuzlarını tuttu. “Burası senin için güvenli değil,” diye uyardı. “Güvenli değil!” diye bağırdı, ellerini daha sıkı bastırarak ve Gwen'in çığlık atmasına sebep oldu.

Gwen çığlık atarak uyandı. Saldırganını görmeyi bekleyerek, odasına bakındı ve yatağında dimdik oturdu.

Ancak, şafak öncesindeki yoğun sessizlikten başka bir şeyle karşılaşmadı.

Soluk soluğa kalmış bir halde yataktan kalktı ve küçük, taş bir lavaboya koşarak, yüzüne defalarca su çarptı. Bu sıcak yaz sabahında, ayaklarının altındaki serin taş hissederek duvara yaslandı ve kendini toplamaya çalıştı.

Rüyası çok gerçekçiydi. Bir rüyadan fazlası olduğunu hissediyordu. Babasından gelen gerçek bir uyardı, bir mesajdı. Kraliyet Sarayı'ndan derhal ayrılmak ve bir daha geri dönmek gibi ani bir dürtüye kapıldı.

Bunu yapamayacağını biliyordu. Kendini toplamak ve aklını başına almak zorundaydı. Ancak ne zaman gözünü kırpsa, babasının yüzünü görüyor ve uyarısını hissediyordu. Bu rüyadan sıyrılmak için bir şey yapmak zorundaydı.

Dışarı baktı ve ilk güneşin yükselmeye başladığını gördü. Kendini toparlamasına yardımcı olacak tek bir yer düşündü: Kraliyet Nehri. Evet, gitmek zorundaydı.

*

Gwendolyn, Kraliyet Nehri'nin dondurucu sularına tekrar tekrar daldı. Küçük bir çocukken bulduğu ve sık sık gittiği, kayadan oyulmuş küçük ve doğal havuzun içinde oturdu. Soğuk akıntının, çıplak vücudunu yıkadığını ve temizlediğini hissederek suyun altında kaldı.

Bir gün, dağın tepesindeki bir ağaç yığınının ortasında gizlenmiş bu kuytu yeri bulmuştu. Nehrin akışının yavaşladığı ve derin bir havuz oluşturduğu küçük bir düzlüktü. Yukarı ve aşağı taraflarda nehir tüm hızıyla akmaya devam ediyordu, ancak bu düzlükte hafif bir akıntı vardı. Havuz derindi, kayalar pürüzsüzdü ve yer öyle iyi gizlenmişti ki Gwen çıplak bir şekilde yıkanabiliyordu. Yaz mevsiminde neredeyse her sabah güneş yükselirken, zihnini boşaltmak için buraya gelirdi. Özellikle de böyle günlerde, rüyalar tarafından ele geçirildiğinde, burası onun sığınma yeriydi.

Bunun sadece bir rüya mı yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak Gwen için çok zordu. Bir rüyanın, mesaj ya da alamet olduğunu nasıl bilebilirdi? Aklının oyun mu oynadığını yoksa harekete geçmesi için bir şans mı verildiğini nasıl bilebilirdi?

Gwendolyn, sıcak yaz sabahında nefes almak için yükseldi ve ağaçlardaki kuşların cıvıltılarını duydu. Arkasındaki kayaya yaslanarak, suyun içindeki doğal çıkıntıya oturdu. Boynuna kadar suyun içindeydi. Düşünüyordu. Yüzüne su çarptı ve ardından ellerini, alev rengi uzun saçlarında gezdirdi. Gökyüzünü, doğmakta olan ikinci güneşi, ağaçları ve yüzünü yansıtan suyun kristal yüzeyine baktı. Parlayan mavi gözleri, sudaki yansımasından bakışlarına karşılık verdi. Gözlerinde, babasından bir şeyler görebiliyordu. Tekrar rüyasını düşünerek, başını çevirdi.

Babasının suikastı, casuslar, komplolar ve özellikle de Gareth'in kral olması yüzünden, Kraliyet Sarayı'nda kalmasının tehlikeli olduğunu biliyordu. Abisi, sağı solu belli olmayan biriydi. Kindardı. Paranoyaktı. Ve oldukça kıskançtı. Herkesi, özellikle de Gwen'i bir tehdit olarak görüyordu. Her şeyi yapabiliirdi. Gwen, orada güvende olmadığını biliyordu. Kimse güvende değildi.

Fakat Gwen kaçacak biri değildi. Babasının katilinin kim olduğunu bulması gerekiyordu ve eğer o kişi Gareth ise, adaleti sağlayana kadar kaçıp gidemezdi. Katili yakalanana kadar, babasının ruhunun huzur bulmayacağını biliyordu. Adalet, hayatı boyunca babasının düsturu olmuştu ve bunu tüm insanlar içinde bir tek o hak ediyordu.

Gwen, abisi Godfrey ile birlikte Steffen'la karşılaşmalarını tekrar düşündü. Steffen'in bir şey sakladığından emindi ve ne olduğunu merak ediyordu. Bir parçası, onun zamanla kendiliğinden açılacağını hissediyordu. Ama ya açılmazsa? Babasının katilini hemen bulmak istiyordu, ancak başka nereye bakacağını bilmiyordu.

Gwendolyn, suyun altındaki oturma yerinden kalktı ve sabah havasında titreyerek, çıplak bir şekilde kıyıya tırmandı. Kalın bir ağacın arkasına saklandı ve her zaman yaptığı gibi, bir dala astığı havlusunu almak için yukarı uzandı.

Ancak uzandığında, havlusunun orada olmadığını fark ederek, şok oldu. Orada çıplak ve ıslak bir şekilde dururken ne olduğunu anlayamadı. Her zamanki gibi havlusunu oraya astığından emindi.

Neler olduğunu anlamaya çalışarak, şaşkın ve üşümüş bir halde orada dururken, aniden, arkasında bir hareket hissetti. Öyle hızlıydı ki tıpkı bir bulanıklık gibiydi ve sadece bir saniye sonra, arkasında bir adamın durduğunu fark ettiğinde kalbi durdu.

Çok hızlı olmuştu. Rüyasındaki gibi kapüşonlu siyah bir pelerin giymiş olan adam, Gwen'i sıkıca yakaladı ve çığlıklarını susturmak için kemikli eliyle uzanıp, ağzını kapattı. Diğer eliyle kızın beline sarıldı ve kendine çekerek, havaya kaldırdı.

Gwen, adam kendisini yere bırakana kadar çığlık atarak, havayı tekmeledi. Adamın ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama adam çok güçlüydü. Adam öne uzandığında, Gwen, tıpkı rüyasındaki gibi

parlak kırmızı kabzası olan bir hançer tuttuğunu gördü. Sonuçta rüyasının bir uyarı olduğu ortaya çıkmıştı.

Hançerin, boğazına dayandığını hissetti ve adam o kadar sıkı bastırıyordu ki hareket edecek olsa boğazı kesilirdi. Nefes almaya çalışırken, gözlerinden yaş aktı. Kendisine çok kızılıyordu. Aptalca davranmıştı. Daha tedbirli olması gerekirdi.

“Yüzümü tanıyor musun?” diye sordu adam, öne uzanarak.

Gwen, adamın korkunç nefesini yanağında hissetti ve adamın yüzünü gördü. Kalbi duracak gibi oldu. Rüyasındakiyle aynı yüzdü, gözü olmayan ve yüzü yaralı olan adam. “Evet,” diye cevap verdi, titreyen sesiyle.

Bu, çok iyi bildiği bir yüzdü. Adamın adını bilmiyordu, ama onun bir infazcı olduğunu biliyordu. Çocukluğunda Gareth’in yanında dolaşan bayağı tiplerden biriydi. Gareth’in ulağıydı. Gareth, korkutmak, işkence etmek ya da öldürmek istediği herkese onu yolluyordu.

“Sen, abimin köpeğisin,” dedi hiddetle, meydan okuyarak.

Adam, olmayan dişini ortaya çıkararak gülümsedi. “Ben onun ulağıyım. Ve mesajım, onu asla unutmaman için özel bir silahla birlikte geliyor. Abinin bugünkü mesajı, sorular sormayı bırakman. Seninle işim bittiğinde o güzel yüzünde bırakacağım yara, tüm hayatın boyunca bunu hatırlamanı sağlayacak.” Adam kahkaha attı, ardından hançeri yukarı kaldırdı ve kızın yüzüne doğru indirmeye başladı.

“HAYIR!” diye çığlık attı Gwen. Hayatını değiştirecek olan yara için kendini hazırladı.

Ancak hançer aşağıya inerken, bir şey oldu. Çığlık atan bir kuş birdenbire gökyüzünden dalışa geçti. Gwen yukarı baktı ve kuşu tanıdı: Estopheles.

Şahin pençelerini çıkararak adamın yüzüne saldırdı.

Gwen’in yüzünü çizmeye başlamış olan hançer aniden yön değiştirdi; adam hançeri bırakıp ellerini kaldırırken, çığlık attı. Gwen, gökyüzünde parlayan beyaz bir ışık gördü; güneş dalların arasından parlıyordu. Ve Estopheles uçarak uzaklaşırken, Gwen, şahinin babası tarafından gönderilmiş olduğunu biliyordu.

Hiç zaman kaybetmedi. Arkasını döndü ve eğitmeninin öğretmiş olduğu gibi, çıplak ayağıyla mükemmel bir şekilde hedef alarak adamı karnından sertçe tekmeledi. Başka bir tekme daha attığında, adam dengesini kaybedip dizlerinin üstüne düştü.

Adam öylece dururken, Gwen öne çıktı, adamı saçından yakaladı ve dizini adamın burnuna geçirdi. Tatmin edici bir çatırtı duydu ve adamın burnundan fişkırان kanı hissetti. Adam yere yığılırken, Gwen, onun burnunu kırdığını biliyordu.

O hançeri alıp, adamı öldürmesi gerektiğini biliyordu. Ancak, çıplak bir şekilde orada dururken, içgüdüleri, giyinip oradan gitmesini söylüyordu. Ne kadar hak etmiş olsa da, ellerini, bu adamın kanına bulamak istemiyordu.

Bu yüzden onu yapmak yerine, yerdeki hançeri aldı, nehre fırlattı ve kıyafetlerini giydi. Kaçmaya hazırdı, ancak kaçmadan önce arkasını döndü ve adamın kasıklarına sert bir tekme atarak işi bitirdi.

Adam acıyla haykırdı ve yaralı bir hayvan gibi kıvrandı.

Gwen, öldürülmeye ya da en azından sakatlanmaya ne kadar yaklaştığını hissederek, içten içe titriyordu. Yanağındaki kesiğin acıdığını hissetti ve ne kadar hafif olsa da bir yara izi taşıyacağını fark etti. İncinmişti. Ancak bunu, adama göstermemişti. Çünkü aynı zamanda, içinde yükselen bir güç, babasının, MacGil krallarının yedi neslinin gücünü hissetmişti. Ve ilk defa, ne kadar güçlü olduğunu fark etmişti. Tıpkı erkek kardeşleri gibi güçlü olduğunu...

Oradan uzaklaşmadan önce, adamın yanına eğildi ve iniltileri arasında sesini duyurabilmek için iyice yaklaştı. “Bir daha yanıma yaklaşırsan,” dedi kızgın bir sesle, “seni kendi ellerimle öldürürüm.”

ONUNCU BÖLÜM

Thor, suyun içine doğru çekildiğini hissetti. Saniyeler içinde derinlere batıp boğulacağını biliyordu, tabi ilk önce canlı canlı yenmezse. Sahip olduğu her şeyle dua etti.

Lütfen, şimdi ölmeme izin verme. Burada olmaz. Bu yerde olmaz. Bu yaratık yüzünden olmaz.

Thor, güçlerini çağırmaya çalıştı. Bu yaratığı yenmek için, o özel enerjiyle dolmayı isteyerek, elinden geldiğince denedi. Gözlerini kapattı ve bunun işe yaramasını diledi.

Ancak çağırdığı güç gelmedi. Hiçbir şey olmadı. O da diğer herkes gibi, güçsüz ve sıradan bir çocuktü. En çok ihtiyaç duyduğu zaman güçleri neredeydi? Güçleri gerçek miydi? Yoksa ortaya çıkmış olduğu diğer zamanlar sadece bir tesadüf müydü?

Bilincini kaybetmeye başlarken, zihninde bir sürü görüntü belirdi. Sanki yanındaymış gibi Kral MacGil'i gördü; Argon'u gördü ve sonra Gwendolyn'i gördü. Ancak Thor'a yaşama azmi veren, gördüğü o son yüzdü.

Aniden, arkasında bir su sesi duydu ve sonra yaratıktan bir çığlık yükseldi. Tekrar suyun içine batmadan önce arkasına döndü ve suyun içindeki Reece'i gördü. Kılıcını çekmişti ve yaratığın kesik kafasını elinde tutuyordu. Bedenden sarı kan fışkırırken, kesilmiş olan kafa çığlık atmaya devam etti.

Thor, bacağındaki tutuşun yavaşça gevşediğini hissetti. Bacağı sanki yanıyor gibiydi ve kalıcı bir hasar gelmemiş olması için dua etti.

Reece'in kollarını, omuzlarına doladığını ve kendisini kayığa doğru çektiğini hissetti. Bilinci bir açılıp, bir kapanan Thor, gözlerini kırptırdı, etrafındaki dalgaların yükselip alçaldığını belli belirsiz görebiliyordu.

Kayığa ulaşmayı başardılar ve Thor, diğer çocuklar tarafından yukarı çekildiğini hissetti. Krohn da oradaydı. Reece de yanına düştü ve sonunda hepsi güvendedi.

Thor, zar zor nefes alarak yerde yattı, dalgalar yüzünden kayık bir yükselip bir alçalıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Reece, Thor'un üstüne eğilerek.

Thor yukarıya baktı ve üzerine eğilen Krohn'u gördü, ardından onun, yüzünü yaladığını hissetti. Uzanarak, Krohn'un ıslak tüylerini okşadı. Reece'in elini yakaladı ve oturur bir pozisyona geçmek için kendini yukarı çekti.

Bacağına baktı ve yaratığın bırakmış olduğu izleri gördü. Yaralı bacağındaki pantolonu parçalara ayrılmıştı. Dokunacın yapıştığı yerlerdeki yuvarlak izleri görebiliyordu. İzlerin bulunduğu yerlerdeki girintileri hissederek, bacağına ovuşturdu. Fakat artık dokunaçtan kurtulmuş olduğu için, bacağındaki yanma anında geçiyordu. Dizini bükmeye çalıştı ve başardı. Neyse ki görüldüğü kadar kötü değildi ve hızla iyileşecek gibiydi.

“Sana borçlandım,” dedi Thor, Reece'e gülümseyerek.

Reece de gülümseyerek karşılı verdi. “Sanırım eşitlendik.”

Thor etrafına baktı ve büyük çocuklardan birkaçının kürek çekerek, kayığın kontrolünü sağlamaya çalıştıklarını gördü.

“YARDIM EDİN!” diye bir bağırış geldi.

Thor, büyük gemiye doğru baktı ve birkaç çocuğun kenardan atladığını ya da Kolk ve diğer komutanlar tarafından itildiklerini gördü. İçlerinde, O'Connor, Elden ve ikizlerin bulunduğunu fark etti. Hepsı etrafa sular sıçratarak denize düştü ve birdenbire ortaya çıkarak çırpınmaya başladılar. Bazıları diğerlerinden daha iyi birer yüzücüydü. Birbirinden farklı rengi, şekli ve boyutu olan bir sürü yaratık, çevrelerinde suyun yüzeyine çıktı.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.